

1922 en het Vredespaleis. — Naderende onlusten te Weenen? — Visschen op en onder het ijs. — De overdracht van Oedenburg aan Hongarije. — De bokswedstrijd tusschen Carpentier en Cook.

No. 30

(4)

25 Jan.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

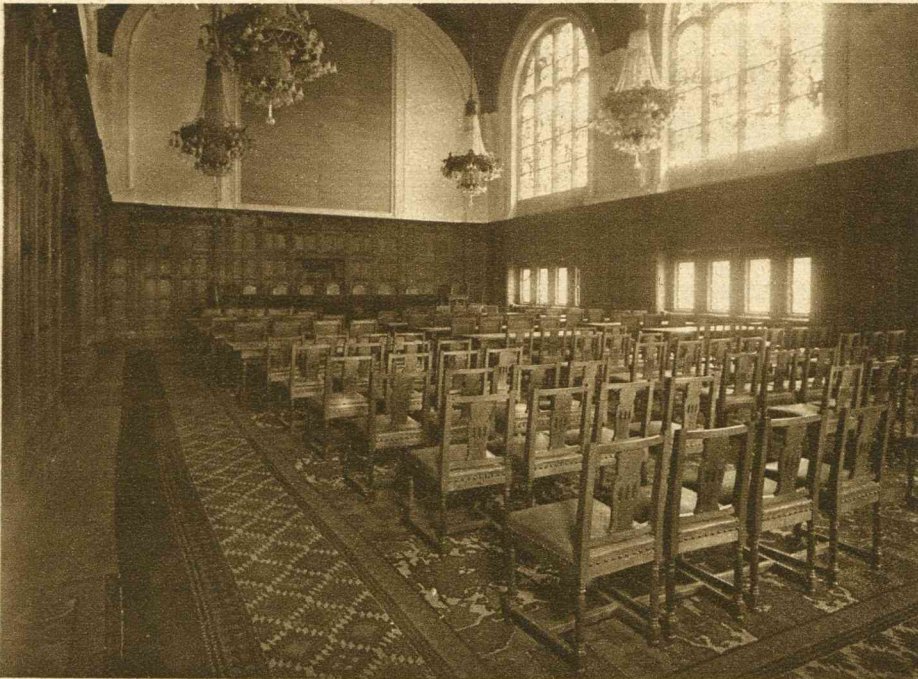
PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

Z.H. PAUS BENEDICTUS XV OVERLEDEN

Zondagmorgen l.l. is Z.H. Paus Benedictus XV, die in 1914 tot hoofd der Kerk werd gekozen, na een kortstondige ziekte overleden. Hij werd den 21^{en} November 1854 te Pegli in het bisdom Genua geboren als Giacomo, markies della Chiesa, en den 21sten December 1878 tot priester gewijd in het Collegio Capranica te Rome.

1922 EN HET VREDESPALEIS

De Groote Rechtszaal.

De Kleine Rechtszaal.

Wij leven snel in onze dagen. In weinige jaren tijds hebben zich de geweldigste gebeurtenissen afgespeeld. Om maar eens iets te noemen: de drie groote keizerrijken van Europa zijn ineengestort. Of, om bij het particuliere leven te blijven: hoeveel bescheiden boertjes zijn niet schatrijke O.W.-ers geworden, en omgekeerd, hoeveel groote vermogens zijn niet gedecimeerd! Tot degenen, wien de oorlogsjaren teleurstelling hebben gebracht, behoort ook — wie begrijpt dat niet — het Vredespaleis. De droevige gebeurtenissen, die buitenstaanders tot spot bewogen en hun caricaturen ingaven, waarbij het gebouw van Cordonnier „te huur” gehangen of „onbewoonbaar verklaard” werd, brachten in de gemoederen van hen, wien het met de vredesgedachte ernst was, een diepe verslagenheid. Daar stond nu het trotsche bouwwerk op een der schoonste punten onzer residentie, huisvestende het Permanent Hof van Arbitrage en een ongeëvenaarde boekerij op het gebied van internationaal recht, terwijl ginds in Noord-Frankrijk, en waar niet nog meer, de volken elkander met giftig verderf bestookten en het Recht tot aas voor kraaien en raven maakten.

Intusschen, de geschiedenis kent haar vergoedingen. Wij zagen het driemaal gedeelde Polen herleven, en in Metz en Straatsburg wappert weer de tricolore. Het schijnt, dat ook ons Vredespaleis weldra een volledig eerherstel te wachten staat. Terwijl het gedurende de oorlogsjaren in de voorstelling van velen niet meer was dan een der talrijke bezienswaardigheden van Den Haag, en de meesten, die het hooge bordes betraden, slechts belangstellende bezoekers waren, gedreven door de begeerte om de „Japansche zaal” of „de stukken van Ferdinand Bol” te zien, zullen nu binnenkort zij daar binnengaan, die de uitoefening hunner functie en een hooge plicht jegens de menschheid binnen die muren roept. In het einde van de Januarimaand zal het *Internationaal Gerechtshof van den Volkenbond in het Vredespaleis zitting nemen*. Op het oogenblik verkeert alles in het anders zoo rustige gebouw in zenuwachtige spanning, opdat men aan alle wenschen der elf rechtsgeleerden, aan wie de geschillen tusschen de staten voortaan ter beoordeeling zullen worden voorgelegd, zal kunnen tegemoetkomen. Leegstaande vertrekken worden in aller ijl ingericht, andere worden gewijzigd, en geen moeite wordt gespaard, om de vele zalen en kamers

aan hun bestemming te doen beantwoorden. Behalve de groote en de kleine rechtszaal zullen natuurlijk vertrekken voor de rechters en voor den griffier, kamers voor de agenten der regeeringen, wachtkamers en expeditiezalen in gebruik

MR. B. C. J. LODER,
lid van het Internationaal Gerechtshof.

genomen worden. Al het benodigde is in het Vredespaleis te vinden en werd door het bestuur der Carnegie-Stichting, aan wie het gebouw behoort, ter beschikking van den Volkenbond gesteld.

Voortaan zullen dus het nieuwe Internationale Gerechtshof en het reeds bestaande Permanent Hof van Arbitrage zusterlijk onder één dak vereenigd zijn. De functie van beide instellingen is niet dezelfde. Terwijl het Hof van Arbitrage tot taak heeft bestaande geschillen van feitelijk aard onder verschillende staten tot een schikking te brengen, zal het Internationaal Gerechtshof rechtskwesties moeten uitmaken, en dus van alle voorkomende zaken den juridischen kant beoordeelen. Het Hof van Arbitrage werd opgericht ingevolge een besluit van de Eerste Vredesconferentie van 1899. Ongetwijfeld was het een eer voor Nederland, dat het hof hier te lande gevestigd werd, ook toen men hier nog niet zulk een vorstelijke huizinge ter beschikking kon stellen als thans. Gedurende de jaren 1901—'13 had het Hof van Arbitrage zijn kwartier in eenige fraaie patriciërswohnungen aan de Prinsegracht te 's-Gravenhage en menige gewichtige beslissing is daar gevallen. Weliswaar had het Hof van Arbitrage bij zijn oprichting niet die waarde kunnen krijgen, welke Tsaar Nicolaas II, die tot het houden der Eerste Vredesconferentie den stoot gaf, daaraan wilde zien toegekend. Met name was het te betreuren, dat men het niet tot *verplicht* stellen der arbitrage — zij het ook slechts in bepaalde gevallen — had kunnen brengen.

Maar toch heeft het Hof van Arbitrage een reeks belangrijke beslissingen gegeven en daardoor het zijne bijgedragen tot een verbetering der onderlinge verstandhouding der staten.

Men moet niet vergeten, dat groote dingen hun tijd noodig hebben. De staten, die eeuwenlang gegroeid waren in de overtuiging, dat het recht om anderen den oorlog aan te doen, de zuiverste uiting hunner souvereiniteit was, konden niet in een vloek en een zucht ertoe besluiten, door het aanvaarden der verplichte arbitrage, dat zoo gevaarlijke recht voor een deel te beperken. Het is altijd goed de kat eerst eens uit den boom te kijken. Daartoe heeft de practijk van het Hof van Arbitrage gedurende de ruim twintig jaar van zijn bestaan gediend. In 1902 legde het een geschil bij tusschen Mexico en de Vereenigde Staten betreffende aanspraken van de Katholieke kerk in Californië. In 1903 werd de vermaarde Venezuelaansche kwestie tot een oplossing gebracht. Het Casablancageschil tusschen Frankrijk en Duitschland werd in 1909 behandeld. In hetzelfde jaar

De schrijfkamer van het Gerechtshof.

De Leeszaal

JHR. MR. A. P. C. VAN KARNEBEEK,
Minister van Staat, Voorzitter van het Bestuur der Carnegie-Stichting.

Een kijkje in een der bibliotheekzalen van de Carnegie-stichting.

brachten Noorwegen en Zweden het vraagstuk betreffende hun onderlinge grenzen voor het hof. Een jaar later moest een uitspraak tusschen Engeland en de Vereenigde Staten gegeven worden inzake de visscherij in New-Foundland. Het jaar 1912 bracht een oneenigheid tusschen Rusland en Turkije mee, waarbij het om door laatstgenoemd land verschuldigde gelden ging. Wijzelve vroegen in 1914 om een grensregeling tusschen het Nederlandsch en het Portugeesch bezit op het eiland Timor.

Uit zulk een opsomming van enkele der belangrijkste arbitrage-zaken blijkt reeds, in hoe vele en veelsoortige gevallen het Hof van Arbitrage voortreffelijke diensten bewezen heeft. Als in 1914 eerst Oostenrijk en Servië, weldra ook Rusland en Duitschland den weg der arbitrage hadden willen bewandelen! Maar het was alsof Europa, dat — afgezien van den Balkan — sedert lange jaren den vloek van den oorlog niet had leeren kennen, hem eerst eens goed aan den lijve voelen moest om er den rechten afschuw van te krijgen. Eerst nu, nu miljoenen van de besten van bijna alle volken de menschelijke verdwazing met hun leven hebben moeten boeten, nu weergalooze verwoestingen onze samenleving hebben ontwricht en verarmd, komt men tot het inzicht, dat uitbreiding en bevestiging van het beginsel van vreedzame berechting van internationale geschillen onafwijsbaar noodzakelijk is. Toen in 1907 op de Tweede Vredesconferentie opnieuw het vraagstuk van de verplichte arbitrage ter sprake kwam, heeft dat zijn weg niet door de zeef der vele voorstellen, tegenvoorstellen, bedenkingen en opgingen tot bemiddeling kunnen vinden. Heden echter is de vreedzame berechting tusschen de volken niet langer een ideaal, waarmede alleen conferenties hun platonische ingenomenheid hebben te betuigen; het is een vast geloofsartikel van ons allen geworden, dat voor de toekomst gewapende conflicten onmogelijk moeten worden gemaakt.

Toen op 28 Augustus 1913 het Vredespaleis met veel plechtigheid was ingewijd, om als woning te dienen voor 't Permanent Hof van Arbitrage, welks bureau daar voortaan gevestigd bleef, zullen weinigen verwacht hebben, dat binnen een jaar de wereld in vuur en vlam zou staan, en dat de reeks arbitragegevallen, die in Den Haag hun beslechting hadden gevonden, dan tot 1921 verbroken zou worden. Na de kwestie Nederland-Portugal van 1914 zou eerst in 1921 een nieuw geschil, en wel tusschen Frankrijk en Peru, voor het Hof van Arbitrage tot een oplossing worden gebracht.

Vóór dien tijd echter zou het Vredespaleis zijn deuren openen voor een tweetal bijeenkomsten van verder strekkende betekenis en van niet te overschatten gewicht voor het volkenrecht der toekomst.

In Februari 1920 ontmoetten elkaar op uitnodiging der Nederlandsche regeering in het Vredespaleis de vertegenwoordigers van vijf staten, die gedurende den oorlog hun neutraliteit bewaard hadden: Nederland, Zwitserland en de drie Noorsche rijken. Voorzitter dezer conferentie was de Nederlander Mr. B. C. J. Loder, thans lid van het Inter-

nationaal Gerechtshof, en het doel was een ontwerp samen te stellen, dat de eerste Volkenbondsvergadering bij haar beraadslaging over het statuut van het hof als grondslag zou kunnen dienen. Evenwel heeft dit ontwerp, dat in luttele weken gereed was, niet zijn bestemming bereikt. Want de Uitvoerende Raad van den Volkenbond, die in den winter van 1920 te Parijs vergaderde, had inmiddels reeds op voorstel van Léon Bourgeois besloten, zelf een juristencommissie bijeen te roepen, waarin nu natuurlijk ook vertegenwoordigers der gewezen oorlogvoerenden zitting zouden hebben, om een dergelijk ontwerp in gereedheid te brengen. Deze commissie kwam in Juni 1920, ook in het Vredespaleis, bijeen, en zij heeft de verwachtingen, door minister Van Karnebeek bij de opening namens de Nederlandsche regeering uitgesproken, niet beschaamd. Na ruim een maand van wikken en wegen had zij haar taak volbracht: het ontwerp was er. Nog slechts behoefde het de goedkeuring van den Uitvoerenden Raad, om vervolgens aan de vergadering van den Volkenbond te worden voorgelegd.

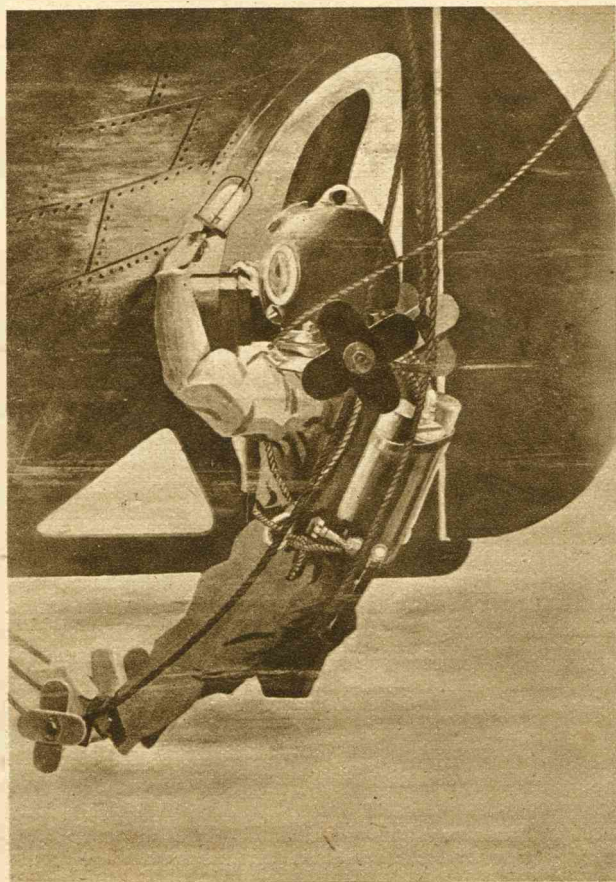
Zonder wijzigingen heeft het ontwerp de reis van Den Haag via Brussel, waar de Uitvoerende Raad in October 1920 vergaderde, naar Genève niet kunnen volbrengen. Afgezien van minder gewichtige punten ging het vooral over de vraag, of de staten verplicht zouden worden, hun geschillen aan het Hof voor te leggen, dan wel of er slechts facultatieve toevlucht tot het Hof zou zijn. De juristencommissie had het eerste gewild, de Uitvoerende Raad besloot tot het laatste. De vrees, door sommigen geuit, dat hiermede het gansche plan van een Internationaal Gerechtshof, dat oorlogen voorkomen zou, op losse schroeven kwam te staan, behoeft men niet te deelen. Het was vooral Engeland, dat tegen de verplichte competentie van het Hof bezwaar had gemaakt, en Lord Cecil verklaarde deze houding van zijn

land, welks staatslieden voor hun menschkundig inzicht beroemd zijn, door te wijzen op de wenschelijkheid, dat het Hof eerst metterdaad zou toonen, wat het zijn kon en zijn wilde, voordat de volken verplicht werden het hun vertrouwen te schenken. De groote gedachten in de wereld groeien langzaam en, zoo niet wij zelve, dan zullen wellicht onze nakomelingen den tijd beleven, waarin de verplichte toevlucht tot het Internationaal Gerechtshof als de natuurlijkste en van-zelf-sprekendste zaak ter wereld wordt beschouwd. Bovendien heeft de vergadering van den Volkenbond, die in November 1920 te Genève bijeenkwam, het ideaal van de verplichte bevoegdheid nog een schrede nader bij zijn verwezenlijking gebracht, dan de Uitvoerende Raad besloten had, door voor de staten, die zich bij verdrag daartoe onderling verbinden willen, de mogelijkheid te openen, al hun geschillen aan het Hof ter beslechting voor te leggen.

Terwijl ik deze woorden neerschrijf, klinkt boven mijn hoofd het dof gehamer in de ruimten, welke in de bovenverdieping van het Vredespaleis voor den dienst van het Internationaal Gerechtshof zullen worden ingericht. En eensklaps staat de tegenstelling mij voor den geest: wat hier op het papier staat, zijn maar woorden, doch daar ginds is de daad. Zoo is ook de tegenstelling tusschen al de voorbereidende besprekingen en overwegingen over internationale justitie, en het eigenlijke werk, dat straks zal aanvangen, wanneer de elf rechters van uiteenlopenden landaard en tongval te zamen zullen komen om recht te doen tusschen de volken, en den liefsten wensch van ons allen in vervulling zullen doen gaan: dat de menschheid één zal zijn in haar streven naar gerechtigheid. De dagen, waarin Utrecht de wapens tegen Holland opvatte, behooren tot een voor ons onbegrijpelijk ver verleden. Welnu, waarom zou het met de oneenigheden der moderne staten niet evenzoo gaan?

Met vreugde zal het Vredespaleis opnieuw zijn poorten openen, nu naast het bestaande Permanent Hof van Arbitrage ook het Permanent Internationaal Gerechtshof er zich vestigen zal. En, mogen wij eraan toevoegen, ook de hooge rechters zullen zich hier spoedig thuis voelen. Alles wordt gedaan, om de voor hen bestemde vertrekken zoo behaaglijk mogelijk in te richten. Wanneer hun geest verkwikking behoeft, kunnen zij die in de onmiddellijke omgeving vinden; immers de tuin van het Vredespaleis is een wonder van tuinbouwkunst, waarvoor Le Nôtre zijn hoed zou afnemen, en de zachte zeewinden voeren de geuren van het kostelijke rosarium over lanen en gazons. En begeeren zij voorlichting in de ingewikkelde vraagstukken, die zij zullen hebben op te lossen, dan is daar de trotsche boekerij der Carnegie-Stichting, waar nu al jaren lang met noeste vlijt alles is vergaard, wat denkers van alle landen over het recht der menschheid hebben gezegd. Zoo ergens heil voor de heerschappij van het recht in de menschelijke verhoudingen te verwachten is, dan is het in zulk een omgeving.

A. G. VAN HAMEL,
Bibliothecaris van het Vredespaleis.

ONDER WATER AAN HET WERK.
Een zeer interessante onderwater-fotografie van een duiker, die bezig is de kiel van een gezonken stoomschip te onderzoeken.

2+1=4
DOOR JAN VAN VELTHOVEN

"We hebben nu bijna vijf jaar samen gewoond," zei Jaap met iets droevigs in zijn stem.

"Denk je daar ook aan?" vroeg Bob getroffen.

Jaap knikte en blies peinzend den rook zijner sigaret in de kap der schemerlamp.

"Het zal geen tweede lustrum meer worden, Bob!" voorspelde hij.

"Neen Jaap, dat zal het zeker niet."

De beide vrienden keken elkaar onderzoekend aan.

"Ik zou bijna gaan denken, dat je wat voor mij verbergt,"

zei Jaap met een tikje verontwaardiging.

"Ik denk van jou hetzelfde."

De ander bedacht zich een oogenblik.

"Nu, als je het dan weten wilt... ik denk er sterk over m'n vrijgezellenleven vaarwel te zeggen... als the young lady in kwestie me tenminste hebben wil..."

Bob glimlachte.

"Wel Jaap," bekende hij, "Ik verkeer in 't zelfde geval. Ook mij heeft de stem geroepen, zooals Jack London zou zeggen. En ik kan er geen weerstand aan bieden. Ze blijft roepen..."

"And so am I," zuchtte Jaap. Maar hij zuchtte alleen uit beleefdheid voor Bob, met wien hij zooveel jaren lief en leed gedeeld had.

"Ik vond het erg vervelend om het je te zeggen," ver-

volgde hij, „en daarom heb ik zoo lang mogelijk gezwezen. Maar je zult wel gemerkt hebben, dat er iets aan 't handje was. Ik liet je 's avonds nogal eens alléén en 's middags kwam ik vaak over tijd thuis, hè?”

„Wel... Ik toch ook den laatsten tijd?” herinnerde Bob hem welwillend.

„Zeker, maar ik dacht altijd, dat jij den volgenden dag op je eigen houtje uitging uit ergenis over mij... Ik vreesde, dat je meende, dat ik je gezelschap moe was. Maar zooals je zei: „De Stem riep. En David noch Jonathan hebben haar kunnen weerstaan.”

„David in elk geval niet,” meende Bob. „Over Jonathan herinner ik mij niet iets van dien aard ooit gelezen te hebben. Maar troost je, kerel. 't Ging mij als jou!”

Ze rookten zwijgend.

„Ik heb eergisteren 'n heerlijken middag gehad!” bekende Jaap uit de volheid zijns gemoeds.

„Ik gisteren!” zei Bob.

„Het is een meisje... zoo, zòd zeldzaam oprecht en hartelijk...”

„In orde, ouwe jongen. Ik hoor het al. Precies het mijne!”

„Vandaag was ze helaas verhinderd...”

„Kijk! De mijne ook. Er was een promotieuij bij haar thuis.”

„'n Promotieuij?”

„Ja, ze heeft een broer, die in Utrecht studeert...”

Jaap zag hem verrast aan.

„'n Broer, die in Utrecht studeert...? Die broer heet toch bijgeval geen Frits?”

Bob legde zijn sigaret neer en zag Jaap verre van vriendschappelijk aan.

„Zoo heet-ie bijgeval wél,” zei hij een beetje strak.

Jaap lachte smadelijk.

„En het meisje heet Mien,” ging hij werkelijk sarcastisch voort „Ze heet Mien Lammers.”

„Waarachtig. Zoo heet ze...”

Jaap rees plechtig op z'n beenen en stak een bezweerenden wijsvinger naar Bob uit.

„En d'r ouders wonen hier nog pas kort... op de Breedstraat?”

„Zeker! Nummer 25. Huis met een bordesje,” vulde Bob aan.

Jaap viel vernietigd in zijn stoel terug.

„Hemelsche goedheid, Bob... Dan is het *dezelfde*.”

Maar nu sprong Bob getergd op.

„Dezelfde? Wat is dat voor afschuwelijke nonsens?”

„Je kent zeker nog niemand anders van de familie?”

„Zóóver ben ik nog niet...”

„Precies als ik... En ga nu de omstandigheden eens na,” speurde Jaap: „Jij was gisteren de gelukkige en ik éérgisteren. En voor zoover ik kan nagaan, zijn we precies om den anderen dag beetgenomen!”

„Beetgenomen?” echode Bob vol afschuw.

„Wel, hoe wou je het anders noemen?”

Ook Bob's beenen waren te zwak hem langer te dragen.

Verslagen zaten de beide vrienden tegenover elkaar. Hun voorraad sigaretten — de beste troost in moeilijke oogenblikken — verminderde zichtbaar.

„Zeg, Jaap!” steunde Bob tenslotte.

Jaap bromde.

„'n Leuke mop, zeg...”

Jaap bromde wèér iets.

„Ze heeft het kránig gedaan, Jaap! Bepaald aanleg voor de planken!”

Jaap zag smartelijk op.

„Ze heeft jou er even leelijk tusschen genomen, Jaap!” vervolgde Bob.

„Jou toch zeker ook?” herinnerde Jaap hem.

Bob overdacht die opmerking. Ze opende hem nieuwe gezichtspunten.

„Weet je wat, Jaap. We moeten de zaak in alle kalmte overwegen. We zijn nu „deux hommes avertis” tegenover één vrouw. Bovendien zijn er nog lichtpunten. Een van twee is duidelijk: of ze is een afschuwelijke flirt, of ze wil een keuze uit ons beiden doen. En in dit geval moeten we de zaak verhaasten, want die onzekerheid kan niet blijven duren... Ze heeft nu allen tijd gehad om tot een beslissing te komen... Cheer up, old boy... Kom

voor de schrijftafel. Neem een papierke, zet je en schrijf...”

„Wat wil je, dat ik schrijf?” vroeg Jaap wantrouwend.

„'t Zelfde of nagenoeg, wat ik haar schrijven zal... We zullen haar voor een Salomo's probleem zetten. *Jij* vraagt haar Zaterdagmiddag om drie uur in de American Lunch-room te komen „om een hoogst gewichtige vraag te beantwoorden”. En ik vraag haar op hetzelfde tijdstip in de Astoria te komen — natuurlijk eveneens om een „gewichtige vraag te beantwoorden!” En nu is met je

Hertha Dehmlow.

de beroemde concert- en operazangeres (Staatsopera Berlijn, Festspiele Bayreuth, Wagnervereniging Amsterdam), maakt onder leiding van het Concertbureau Ernst Krauss een tournee door ons land. Den eersten Februari a.s. zal deze kontra-altzangeres in het Concertgebouw te Amsterdam zingen.

welnamen het Salomo's oordeel tweeledig: Is ze voor ons beiden verhinderd, dan nam ze met ons beiden een loopje...”

„Loopjes!” verbeterde Jaap.

„Letterlijk en overdrachtelijk, my boy... Komt ze evenwel naar één van ons beiden, dan is het duidelijk, wat de ander hiervan te denken heeft.”

„Ik hoop dat jij de ander zult zijn...” zei Jaap bevattelijk.

„Dankje... maar hoe vin-je m'n voorstel?”

„Wel, kerel... Zzoals je uiterst bescheiden reeds opmerkte: Salomo had niet scherpzinniger kunnen zijn.”

En ze schreven de beide brieven.

Vrijdagochtend reeds hadden zij antwoord.

Aan beiden berichtte de jonge dame „in kwestie”, dat ze haar best zou doen „op tijd te zijn.”

De vrienden vergeleken de beide brieven: er was een gelijkvormigheid in het handschrift, die zelfs Sherlock Holmes op een gedachte zou gebracht hebben.

„'t Is duidelijk,” meende Jaap. „Ze kan nog niet tot een besluit komen...”

„Nee,” zei Bob, „je ziet de zaak heelemaal verkeerd in. Ze heeft beide brieven zòd gesteld, dat we beiden eenigen tijd wachten moeten... Nu komt ze bij één van ons beiden precies op tijd, neemt de declaratie in ontvangst, lacht hem in z'n gezicht uit, en gaat naar den tweede... om hem evenzoo te behandelen.”

„Dus...?”

„Dus ze is een flirt!”

„Ik kan 't niet gelooven...”

„Dat doet er tenslotte weinig toe. We zullen in elk geval een plan de campagne beramen. Komt ze het eerst naar jou toe, bel me dan even in de Astoria op. Doet ze dat niet, dan ben ik de gelukkige. Blijf jij dan wachten tot ik je opbel en kom ons dan „verrassen”...”

„Drommels: 'n ideeje! In het omgekeerde geval bel ik dus jou en maak jij ons een scène!”

„Precies! We zullen de eer eener declaratie aan haar laten...”

Om 3 uur 15 werd Jaap dien Zaterdag tot z'n groote verbazing uit de Astoria opgebeld.

„Hallo, Jaap! Ben je daar?”

„Ja. Ben jij 't, Bob?”

„Ja... en... zeg... Ik kom *niet* naar je toe!”

Jaap slaakte een zucht van verlichting, maar tot zijn nog grootere verbazing ging Bob ietwat hakkend verder:

„En... zeg... oude jongen, 't spijt me voor je, zeg... maar... 't is in orde tusschen ons, hoor!”

„Tusschen wie?”

„Nou... natuurlijk tusschen haar en mij.”

„Hoe bedoel je dat?”

„Wel, ze kwam hier precies om drie uur binnen en...”

„Wat zeg je?” loeide Jaap eensklaps door de microfoon.

„Foei, kerel, schreeuw niet zoo... Ik zeg, dat ze hier precies op tijd kwam binnenstappen en...”

„Wie kwam binnenstappen?”

„Maar Jaap, ben je nu dol geworden... Mien natuurlijk!”

Er volgde een beangstigend stilzwijgen aan den anderen kant van den draad.

„Hallo, Jaap... Ben je er nog?”

„Jawel,” kwam Jaap flauwtjes.

„Vin-je 't zòd erg, poor boy?”

„Ik vind het erg voor jou, dat je 't je zoo aantrekt,” zei Jaap bedroefd.

„Wat aantrekt?” vroeg Bob wild.

„Nu, je beweert toch, dat Mien straks bij jou binnenkwam?”

„Bewéeren niet. Geloof je me soms niet?”

„En Mien is *hier*?!?!?”

Er was nu een oogenblik stilte aan beide kanten van den draad.

„Spreekt u nog?” kwam de telefoniste plichtgetrouw er tusschen.

„We zwijgen even...” suste Bob.

„O, is u klaar?”

„Nee, nee!” galmde Bob. „We moeten nog beginnen... Hallo, Jaap?”

„Ja, Bob?”

„Wees nu eens ernstig: geloof je niet, dat Mien hier is?”

„Beste jongen, hoe kan dat nu? Ze kan toch niet op twee plaatsen tegelijk zijn? Ik zie haar hiervandaan aan m'n tafeltje zitten...”

Toen ging Bob eensklaps een licht op.

„Wacht eens!” zei hij, de telefoon neerwerpend.

Een oogenblik later klonk zijn stem weer — vroolijk en uitbundig.

„Hallo, Jaap... 't Is kapitaal, jong... De een heet Wilhelmina en de ander Hermina — beiden te vereenvoudigen tot Mien... Ze hebben er ons reusachtig in laten loopen!”

„Ze? Ze? Over wie heb je het nu weer?”

„Wel, jong: het zijn *zusters*!”

Bob moest een oogenblik wachten. Jaap was bepaald naar *zijn* Mien gegaan om haar te bezweren den sluier van zijn ietwat getroebleerd denkvermogen af te nemen.

Ten laatste klonk zijn stem:

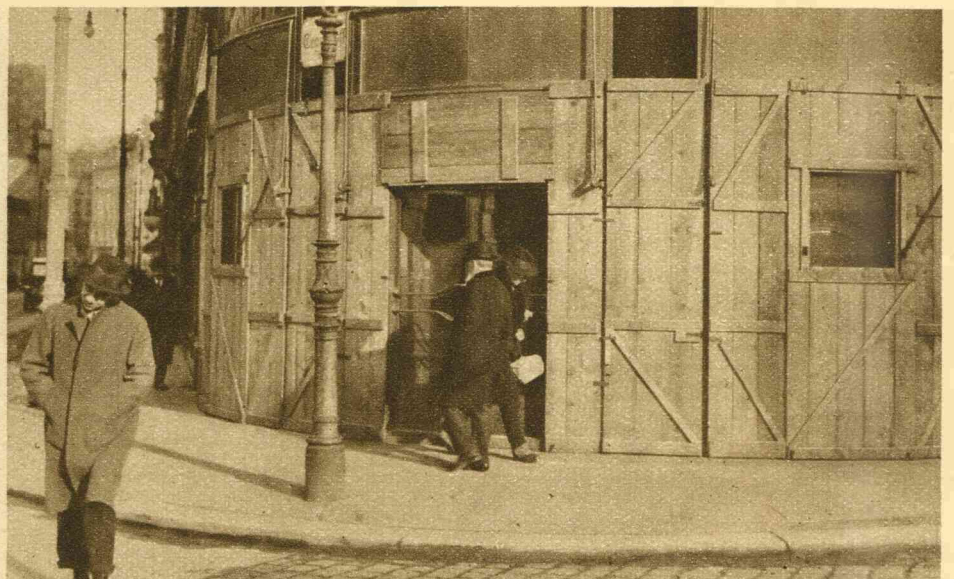
„De hemel bewaar me, Bob... Had je dat ooit kunnen denken?”

„Dus je bent er nu van overtuigd?”

„Natuurlijk: ze heeft een beknopte, maar volledige bekentenis afgelegd.”

„Ze hebben ons leuk beetgehad, niet? Ze leverden het schitterendst bewijs uit het ongerijmde, dat twee plus één...”

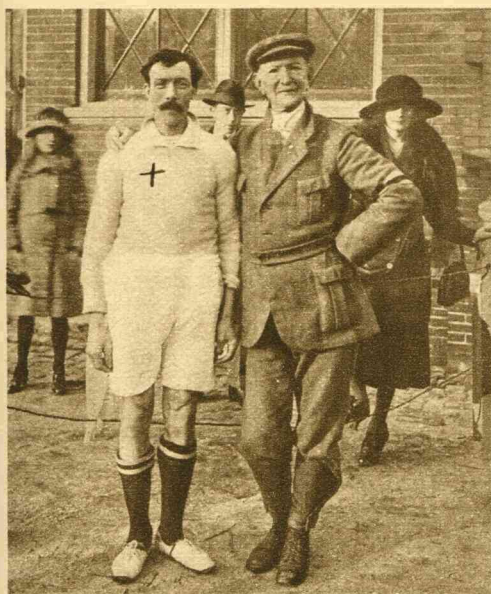
„Vier is...”

Naderende onlusten te Weenen?

De enorm stijgende prijzen der levensmiddelen, de groote werkloosheid en de sombere vooruitzichten wat de toekomst betreft, zijn oorzaak, dat men in Weenen met alle mogelijke gebeurtenissen rekening houdt. Men voelt als het ware, dat een opstand vandaag of morgen uitbreken moet, en daarom hebben de eigenaren van banken en winkels hun bedrijf zoo goed mogelijk gebarricadeerd. Onze foto's geven daarvan een voorbeeld. Links ziet men het restaurant Sacha aan den Ring, dat reeds bij de laatste onlusten erg gehavend werd. De foto rechts laat zien hoe men een wisselkantoor in de nabijheid van de drukke Kärntnerstrasse gebarricadeerd heeft.

VAN HEINDE EN VERRE

De heer H. J. v. d. Wal.

Zondag 15 Jan. werd door de Haagsche Athletiek Vereeniging een veldloop uitgeschreven die door den heer H. J. v. d. Wal (X) gewonnen werd. Naast hem „Sportopa“, de heer W. W. v. d. Vet.

Het wakkere bestuur van „Avicultura“

dat verleden week in den Dierentuin een uitstekend geslaagde Pluimvee-tentoonstelling hield.

H. M. de Koningin en Prinses Juliana

door onzen fotograaf gekiekt tijdens een morgenwandeling in het Haagsche Bosch op Zondag 15 Januari i.l.

Links:

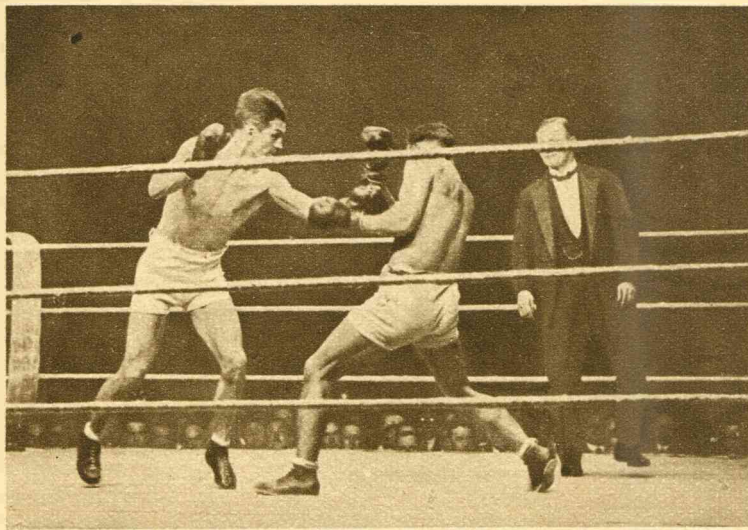
Willem Mengelberg naar Amerika.

De heer Willem Mengelberg aan boord van het s.s. „Rijndam“ waarmee hij naar Amerika vertrok, om aldaar met Erna Rubinstein, de beroemde violiste, een tournee te ondernemen. V.l.n.r.: Mevr. Rubinstein, Erna Rubinstein, de heer Mengelberg, Mevr. Mengelberg.

Rechts:

De bokswedstrijd tusschen Carpentier (links) en Cook,

welke de vorige week in de Albert-Hall te Londen plaats had en die door Carpentier gewonnen werd.

Mary Garden,

de beroemde amerikaansche Operazangeres, wier portret wij hierboven afbeelden, is in het huwelijk getreden met Mac Cormick, die zich had laten scheiden van Rockefeller's dochter.

Het huis van Dickens als kinderbibliotheek.

Het huis van den beroemden Engelschen schrijver Dickens, dat te Londen staat, is thans tot een bibliotheek voor kinderen ingericht.

Jonglereen met zeepbellen.

In het Alhambra te Berlijn jongleert op het oogenblik een juffrouw Pepi Nevero met zeepbellen, die zij door een toevoeging van glycerine minder ijl heeft gemaakt. Zij moet daar veel succes mee oogsten.

Links:

Zes en twintig uur in de lucht.

De Amerikaansche vliegers Eddie Stinson en Lloyd Bertand hebben een vlucht gemaakt van 26 uur en 19 seconden. Zij verbeterden hiermee hun eigen in 1920 gemaakt record met ongeveer twee uur.

Rechts:

De overdracht van Oedenburg aan Hongarije.

Eindelijk dan is Oedenburg in werkelijkheid aan Hongarije overgedragen! Onze foto geeft de parade der Italiaansche troepen, welke door de geallieerde officieren werd afgenomen.

IDYLLE

DOOR
GEORGINE VAN REXEL

De geweldige roode auto suisde om de laankromming tot voor de witte tolboomen, waar hij trillend wachten bleef. De claxon gromde waarschuwend. Uit het kleine witte tolhuis schoot een blond meisje om het geld in ontvangst te nemen. De jonge man die chauffeerde gaf haar met een onverschillig gezicht een kwartje.

„Jullie met je tolleren . . .” zei hij wrevelig. „Je kunt geen tien minuten rijden of je staat voor een tol . . .”

Het meisje keek hem verschrikt aan, als had zij die zonde in de wereld geroepen. Ze knipperde wat met haar oogleden. „U haalt de schade gauw genoeg weer in,” prevelde ze, in haar holle hand zoekend naar centen. Ze had er maar drie.

„Die krijg ik weleens,” zei de jonge man, „doe nu maar gauw die lat in de hoogte . . .” De drie centen gleden van haar hand in de zijne en hij zag juist twee heel leelijke zwarte nagels. De boom ging op en de auto sprong vooruit. De jonge man had niet gegroet en het jonge meisje voelde een prop in haar keel schieten.

Een week later zat ze op het tolhek met een moederloos kuikentje tusschen haar warme handen, toen de roode wagen weer door de laan gierende en naast haar stilhield. Ze stopte het kuiken haastig in den zak van haar schort en nam de twintig cent van den jongen man aan.

„Wat heb je daar?” vroeg hij, en zij toonde hem behoedzaam het kuiken. „Dat koop ik van je,” zei hij, „mijn kleine vent thuis zal er schik in hebben . . .”

Zij hield het diertje vlak bij haar mond en blies haar warmen adem op het naakte lijfje. Haar donkere oogen vonkten en straalden. „Het is niet te koop, ik wil het houden . . .”

De tolboom sprong op en langzaam gleed de auto het meisje voorbij. „Hier zijn de twee centen van den vorigen keer,” riep ze, en meeloopend wilde ze hem het geld geven.

„Hou ze maar,” riep hij terug. Maar de centen dansten op het leeren kussen naast hem. Het meisje had zich omgedraaid zonder groeten.

Nog dienzelfden middag kwam de wagen terug. De jonge man zette den motor af en het roode gevaarte stond geluidloos op den weg.

„Je hebt me vanmiddag leelijk behandeld,” zei de jonge man. Zij liet haar beenen langs het hek schommelen. „Precies zooals u mij deed . . .”

„Als je vriendelijk kijkt ben je zoo aardig . . . duizendmaal aardiger dan wanneer je pruilt . . .”

DE KAMPIOEN-SKILOOPER VAN
DUITSCHLAND,

Joseph Adolf uit Aupathal bij een fraaien sprong. Adolf behaalde zijn kampioenschap tijdens den op 15 Januari l.l. gehouden wedstrijd in Skilopen te Krummhübel.

„Dat zou u misschien ook zijn.”

Hij lachte hard. „Hier, ik heb verzoenings-chocola voor je meegebracht . . .”

„Ik hou niet van chocola,” zei ze ferm.

Hij gooide een klein pakje op het plaatsje voor haar huisdeur. De motor ronkte. Hij keek naar haar handen die op het tolhek rustten.

„Ik hou niet van vuile nagels,” zei hij.

In de bocht van den weg zag hij voorzichtig om. Ze slingerde juist zijn chocola in het kreupelhout.

Het duurde een heel jaar voor hij haar weer terug zag. Ze droeg opgestoken haar en haar schouders waren wat breder. Ze herkende hem dadelijk en glimlachte.

„Wel, is het kuikentje blijven leven?” vroeg hij vroolijk.

Ze keek hem even aan, wat onderzoekend. „Het is doodgegaan van verdriet over mijn zwarte nagels,” zei ze, sterk den klemtoon leggend op „zwarte nagels”.

Hij kreeg een kleur. „Ik was een schoft . . .”

Ze schrok van zijn heftigheid, maar lachte dadelijk. Ze vouwde haar hand dubbel en toonde hem vijf schoone nagels aan vijf ruwe kleine vingers. „Nu?” vroeg ze uitdagend.

Hij pakte de hand en trok die tegen zijn mond. Het had hem werkelijk ontroerd. Zij holde vuurrood het weggetje in dat langs het huis liep.

Den volgenden dag kreeg ze uit de stad een luxe manicuurtje gestuurd met een briefje. „Voor een braaf meisje, met veel groeten van den rooden wagen, die voor heel lang weggaat.”

Het meisje wist niet wat ze met al die stiftjes en zalfjes doen moest, maar ze sliep een nacht met de doos in haar armen en hilde zich een dik rood neusje.

De jonge man had een keurig rond kaal cirkeltje op zijn hoofd toen hij, jaren daarna, voor den tol stilhield. Een jonge vrouw met een zorgelijk gezicht kwam uit de deur. Aan haar rokken zeulden twee kleine gezonde kinderen met vuile gezichtjes mee.

„Dat is lang geleden,” zei hij, dadelijk op haar handen lettend, die afgewerkte zwarte nagels droegen. Maar hij durfde niets zeggen.

Zij lachte treurig. „Veel te lang,” dacht ze, maar ze dorst dat niet zeggen. „Ik ben getrouwd,” zei ze, en toen, met een felle kleur: „Ik dank u nog wel voor eh . . .” Ze legde haar handen op haar rug ineen.

„Ach nee . . .” weerde hij af.

De boom sprong op en de wagen stoof vooruit. De kinderen schreeuwden.

De jonge vrouw drukte haar hand met de zwarte nagels tegen haar mond om zich te beheerschen.

WINTER-STEMMING.

De Kalkhaven te Dordrecht met op den achtergrond de Groote Kerk. — Naar een foto, Zondag 15 Januari l.l. genomen

VISSCHEN OP EN ONDER HET IJS

Vanaf de groote bijt bij de siee werd de cirkel van bijten in het ijs gehouwen, door middel waarvan het net voortgetrokken zou worden.

DE blanke, effen, bijkans onafzienbaar wit-egale vlakte aan den bevroren plas was op een morgen als bezaaid met ijsklompen ter grootte aan een emmer. In het vroege, aarzelende licht van den grijzen wintermorgen waren in de verte schimmige figuren blijkbaar moeizaam met iets bezig. De rij ijsklompen, die uit bijten gehouwen bleken, volgend, kwamen we tot de ontdekking van wat er gaande was: wintervisschers waren bezig met hun inspannend huiver-koud werk. Een paar enorme sleeën plekten donker tegen het witte sneeuw-ijs, waarin een gapend gat met beweeglijk zwart water als gesneden was. Van links en rechts kwamen doffe dreunen van hakkende slagen in het ijs. De groote cirkel van kleine bijten werd voltrokken in de richting van een andere groote bijt, diametraal tegenover de eerste. Een grotesk gezicht, zoo'n zwarte forsche figuur in den grijzen ochtend tegen de eindeloze witte sneeuw-ijs-vlakte met geweldige mokerslagen den bijl in het ijs klievend, dat de schilvers rondom vliegen.

Toen, na het beëindigen van de cirkel-van-bijten kwam de oplossing van hun nog raadselachtige bedoeling voor den leek. In de groote bijt werden, één naar links en één naar rechts, een paar lange stokken gestoken met een lijn in de richting van de eerste bijten. Een gaffelvormige stok duwde den langen stok onder 't ijs voort, *precies* in de goede richting. Daar stond een andere visscher met een gaffelvormigen stok, tastend en voelend naar de komst van den stok, telkens verder van bijt tot bijt. En telkens weer, ook in de bochten, bleek de stok met lijn in de juiste richting gestuurd, hoewel die richting toch door het besneeuwde ijs niet te controleeren was. En telkens, bij elke bijt werd de lijn aan den stok uit het ijskoude water gevischt en ingehaald, zóóver tot de lijn van het net bovenkomt. Eindelijk na een eindeloos lijkende lijn, ging het net de groote bijt in, één kant naar links, één kant naar rechts. Regelmatig rolde het schijnbaar in een verwarden hoop op de slee liggend net het donkere water in, verdween onzichtbaar onder het ijs. En bij elke bijt werd het voortgetrokken aan het touw. Moeizaam voortgetrokken met alle kracht van de sterke visschers-lichamen, wier voeten in groote klompen met scherpe, centimeterlange nagels beslagen, in het ijs stampten voor houvast, om zoo, in langzaam regelmatig, stap-rhythme, het zware net, telkens verder, in een boog om te trekken. Want de beide einden van het net komen tenslotte uit in de tweede groote bijt en alle visch, die zich in dien boog bevindt wordt opgevangen en opgehaald.

Dat was het spannende moment, het ophalen van de laatste twintig meter net, aan den zak. Tevoren was er al een enkele baars, een blik, spartelend uit de mazen gepikt door de mannen met het schepnet, maar tegen het einde zou de groote zool komen. Zwaarder werd de trek, dieper bogen de lijven, feller speurden de oogen. . . Gissingen werden gedaan. . . . Een enkele snoek kwam te voorschijn. En toen bij de laatste zware halen, toen het water uit de bijt opborrelend door den druk der omringende visschers een groote plas in de blanke sneeuw kringde, toen kwamen er opeens in dat donkere water zilveren glansen. Toen was er een schittering van glinster-natte visch van groene flitsen, toen kronkelden en spartelden en wipten er honderden groote en kleine visschen, blik en baarzen en vorens dooreen. Naar alle kanten werd het net nu strak getrokken en de mannen met de schepnetten schepten aldoor, de slee halfvol. . . Tachtig pond visch in één trek, zeventien snoeken erbij. Veel was 't niet, zei de baas echter, zonder een spoor van ontevredenheid, nóch van voldaanheid.

En z'n oogen speurden de groote witte vlakte af, zoekend naar een nieuwe plek, waar de cirkel-van-bijten gehouwen kon worden in het nog maagdelijke ijs.

G. V.

Als de stok doorgeschoven was, werd de lijn telkens verder ingehaald totdat de lijn van het net naar boven kwam.

Moeizaam, met strakke inspanning, werd dan het net van bijt tot bijt voortgetrokken door de visschers, die zich met regelmatige korten passen telkens schrap zetten op de beslagen klompen.

Toen kwam, bij de tweede groote bijt, het ophalen van het net.

Tenslotte kwam de zool: een zilverglanzende spartelende, springende massa van blik, baars, voren, een enkele snoek.

Huistoe met de vangst van één trek. „Groot was de vangst niet”, vond de baas.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN

GEAUTORISEERDE VERTALING

17)

Maar op hetzelfde oogenblik gebeurde er iets, wat hem stil deed staan. Van de hoogte, waarop hij zich bevond kon hij ver de hoogvlakte in het Oosten overzien. De blauwachtig verblindende nevel, die de afgeronde rotsen in de verte aan de maan ontleenden, was verbleekt en ver aan den horizon siddenden vuurschichten. Het was alsof een reusachtige hand met licht-roze vingers, zich over den horizon uitstreckte om de sterren te grijpen, en die een voor een uit te dooven. Alleen de morgenster straalde even helder, en de maan, wier glans verbleekte, was nog steeds zichtbaar.

De lichtroze glans werd levendiger, de hemel werd rooder en rooder, kreeg een glans als goud, en op eens was het alsof de bergen in de verte in brand stonden. Eerst dook er een kleine, lichtende top op. Die steeg en steeg, en weldra stond Ek verlamd van schrik naar de zon te staren, die zwaar en roodgoud aan den Oostelijken hemel heel in de verte stond. Zijn verwarde blikken richtten zich naar de diepte van den krater, waar de gloed van de ronde opening aan het verbleeken was. In het schemerende daglicht werd zijn zoo vurig begeerde zon daar beneden, tot niets dan een zwarte, ronde, gapende holte.

Toen was het alsof er iets in Ek brak. Het was zijn eerste, groote nederlaag, die hem totaal knakte.

Zijn groot, stralend triomflieder was plotseling afgebroken geworden en heel het reusachtige gedachtenslot, dat hij steen voor steen had opgebouwd, was in puin gevallen.

Ek's grootheid verdween in het niet als de witte nevel daar beneden in het zoele dal, die bij den eersten zonneglans opgelost werd, en waarmee ook Ek's hoop en dromen verdwenen.

Als om hem vooral goed te hoonen ontsluierte het onbarmhartige zonlicht al zijn nachtelijke fantasieën.

Het goud werd tot steenen, de sneeuw tot heete asch, en het glinsterende zilver daar ginds was niet anders dan nevel.

Oneindig ver was de zon zelf, die zich nu onbereikbaar aan den stralenden hemel verhief en al de kleine stipjes verslond die 's nachts geschitterd hadden. Het licht van de morgenster en van de maan werd één met den zonnebrand. Het was als een eeuwige drieluigheid die het eene oogenblik drie en het andere één was, en die Ek nooit in staat zou zijn om te bereiken. Hij stond op, stiet een kreet van trillende woede uit, en wierp toen zijn zwaard in den krater. Het raakte den rand van den kleinen vulkaan heel in de diepte, waarop het met een zingend gekletter in de gapende opening verdween.

Toen begon Ek naar het dal af te dalen met de warme bronnen. Zijn gang was loom en moeizaam, hij was moe en afgemat, en zijn ziel kende niet langer het fanatiek vertrouwen, dat nieuwe krachten schept.

Suf en mat staarde hij voor zich uit. Zijn gekwetste voeten waren gezwollen en pijnlijk en waar de gloeiende steenen de huid verzengd hadden, kreeg hij groote open wonden.

Ten slotte bereikte hij het dal en strompelde naar een der beekjes, die uit een bron ontsprongen. Hij wierp zich op den grond en dronk gulzig van het heldere water, maar spuwde het dadelijk weer uit. Het water was lauw en bitter en rook naar zwavel.

Alles verduisterde voor zijn blik, alsof de zon in een leeren zak gestopt was en het zacht gekabbel van de beek werd in zijn ooren tot een hevig dreunen, alsof er op een metalen plaat geslagen werd. Hij trachtte op te staan, maar viel weer in het gras en bleef daar liggen, beschaduwde door het lage struikgewas, waarvan de takken hem beschermden tegen de gloeiende zonnestralen.

HOOFDSTUK XI.

De grijsaard in de woestijn.

Toen Ek tot zich zelf kwam, lag hij op een zacht leger van gedroogd gras en waren de pijnen in zijn wonden genezen. Hij sloeg de oogen op en keek

verbaasd om zich heen. Hij zag een rotswand boven zich in een ruime spelonk, en toen hij zich op zijn zijde wendde, keek hij door een groote opening op groene palmtoppen. Een klein stukje reine, blauwe daghemel vormde een schilderachtigen afgrond voor de groene bladerkronen.

Voorzichtig stond hij op en keek in het rond. Het leger waarop hij lag, was gespreid op een kleine verhooging tegen den binnensten wand van het hol. Verder was er niets te zien dan een groote aarden kruik met koel water.

Hij greep de kruik met begeerige handen en dronk een lange teug van het ijskoude, heerlijke vocht. Dat deed zijn droge keel goed.

Op hetzelfde oogenblik verduisterde de ingang van de grot en verscheen de kop van een vreeselijk grooten woestijnleeuw. Diens gele oogen schitterden als vlammen, en Ek werd met een zwak gegrom begroet. Ek zocht naar een wapen, maar vond niets. Zijn riem met den dolk was verdwenen met zijn kaftan, en zijn lichaam was in een lang, zacht kleed van kemelhaar gehuld.

EEN JAPANEESCH VISSCHERSMEISJE, dat in haar onderhoud voorziet door het visschen van schelpen. poseert voor onze fotograaf. Dat er weinig voor noodig was, om haar op de gevoelige plaat te kunnen brengen, laat onze foto duidelijk zien. Ze had wat een schik, toen onze correspondent haar kieke!

De leeuw kwam langzaam nader en besnuffelde hem, strekte zich daarop uit en geeuwde zóó dat de vreeselijke tanden te zien kwamen. Maar hij scheen toch geen vijandelijke plannen te hebben en liet zich tevreden knorrend naast Ek's leger neer vallen.

Ek stond op, liep den leeuw voorbij en de grot uit. Daar stond een groote grijsaard met een langen, witten baard. Hij had een zelfde kleed aan als Ek en was bezig dadels op een gevlochten matje te leggen. Hij keerde zich om en zijn donkere, fonkelende oogen, die onder de borstelige wenkbrauwen straalden, kregen een vriendelijken glans.

„Wees gegroet,” zeide hij met een diepe, kalme stem. „Moge uw dag gelukkig worden als de mijne.”

Ek, die tijdens zijn verblijf in het paleis van den Kabyl te Ma'an wat manieren geleerd had, maakte een buiging voor den ouden man.

„Tienvoudige vrede en geluk voor u,” antwoordde hij, „en dank, omdat gij mij hier heen hebt gebracht.” Hij zweeg en keek somber voor zich uit. De wonderlijke gebeurtenissen van den nacht stegen weer voor hem op, en hij voelde zich gedrukt door de groote teleurstelling en smaad, die hij geleden had. Hij wierp een vlammen blik naar de zon, die bijna den rand van de woestijn in het Westen bereikt had.

De oude man bood hem het matje met de versche dadels aan. „Eet,” zeide hij. „Je hebt behoefte aan wat voedsel. Twee dagen en twee nachten ben je bewusteloos geweest, terwijl je mond wonderlijke woorden sprak, die ik niet begreep. Je bent geen vriend van het licht daarboven,” voegde hij er kalm bij.

Ek zond de zon een bozen blik toe, terwijl zijn door de hitte gebruind gelaat vlammen schoot.

„Ik heb je verleden nacht op den top van den

berg zien staan,” ging de oude man voort. „Je streed hard met de geesten van den berg. Ik denk dat een opgeheven vinger je voorhoofd heeft aangeraakt.”

„Het was de zon,” riep Ek kwaad, „ik streed met de zonneschijf daarboven. Ik had er me meester van willen maken om haar naar mijn geboorteland te brengen ver van hier, waar alles verstijft en sterft, als de vruchten der boomen rijp zijn geworden.”

„Je zoekt de zon en het licht,” riep de man, terwijl er een wonderlijke glans in zijn oogen kwam, „ook ik ben eens jong en sterk geweest als gij. Ook ik heb naar de zon gezocht, maar vond iets wat sterker was. De zon, de maan en de sterren daarginds beteekenen niets. Die zijn dood en koud. En toch knielen de menschen er voor in het stof.” Zijn stem werd luider en zangrijk en hij vervolgde, terwijl hij met de hand naar het Zuiden wees: „Daarginds, ver van hier, waar de gouden prachtstad zich tusschen de palmen der tuinen verheft, binnen de muren van Karnau, daar knielt men voor de maan, wier aanschijn hen bestraalt. En daar,” ging hij voort, naar het Westen wijzend, „in het land Masr aan de groote rivier, knielt men voor de zon. En in het Noorden werpen zij zich in het stof voor vreemde goden, die zij zelf geschapen hebben en behept met hun eigen zonden. In Babyl en Assur, in Karnau en Ammon! Zij hebben het eenige vergeten, het grootste!”

Ek keek hem niet begrijpend aan, hij begreep volstrekt niet wat de oude man bedoelde.

De oude man ging de grot in en kwam met een prachtige, schitterende schelp terug, die hij Ek in handen gaf. „Luister eens wat die te vertellen heeft,” zeide hij.

Ek hield den schoonen horen tegen het oor en meende een melodieuze fluister te hooren.

De oude man keek hem ernstig aan. „Die spreekt,” zeide hij, „die fluistert je geheimen in. En toch is het niet anders wat je hoort dan het suizen van je eigen bloed. De schelp is leeg en dood. Wat haar leven gaf is sinds lang verdwenen, en toch luister je naar haar stem, hoewel die alleen bezielde wordt door je eigen gedachten.” Hij verhief weer zijn stem: „Zoo zijn de tempels in het Noorden en het Zuiden. Zij zijn gelijk aan de leege, schitterende schelp hier. Eens, in lang vervlogen tijden, kenden de menschen hem, die hun leerde wat goed en waar is. Hij plaatste de zon aan den hemel, opdat die licht zou geven overdag, en hij liet de maan 's nachts langs den hemel glijden, terwijl zijn gulle hand de sterren rondstrooide.

De menschen bogen zich voor hem en vereerden hem door te doen wat goed was en waar, en hij beloonde hen door hun vreugde en vrede te verleenen. Maar hoe loonden zij hem? Zij vergaten hem, en gingen hun eigen weg. Zij konden in hun geringheid zijn verheven grootheid niet begrijpen. Zij dachten groter te zijn dan hij, en zij begonnen de teekens te vereeren, die hij geschapen had om hun zijn grootheid te toonen.

Toen stond hij op met al zijn macht en verdreef hen uit het beloofde land ginds, waar de zon onder gaat.

Zij trokken het hart uit van het groote land, waar de donkere menschen wonen, en begonnen belang te stellen in de verachtelijke vreugde over vergankelijke heerlijkheden.

Het geweten, dat hun nooit met rust laat, trachtten zij te sussen door goud en pracht te verspillen aan de goden, die zij vereeren. Want zij vermoeden niet, dat zij die geschapen hebben volgens hun eigen dwaze en slechte eigenschappen.

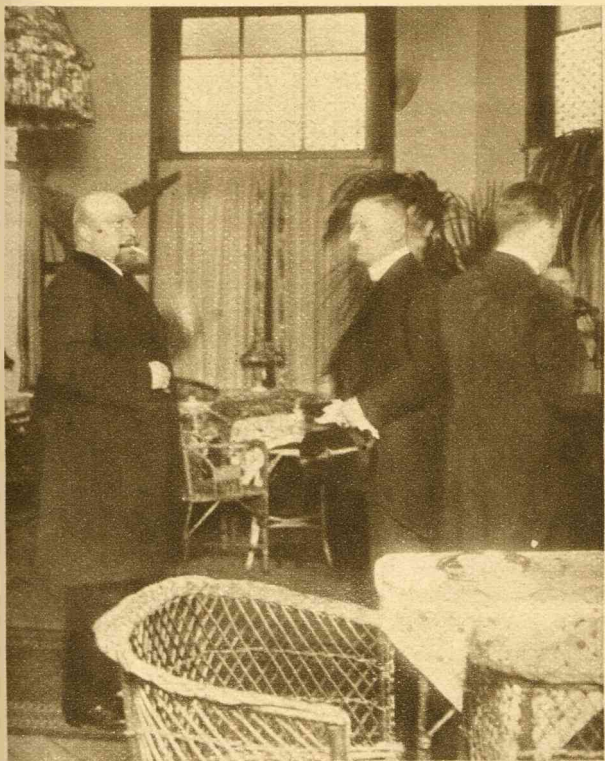
Zij zijn dwaas genoeg om te gelooven dat de goden tevreden zijn zoolang zij prachttempels oprichten en hun beste bezittingen aan de goden offeren. Zij ontglijden hem ieder oogenblik meer, om als bleeke, zwervende schaduwen boete te zoeken, als zij aan de aardse heerlijkheden ontruikt worden, die zij zelf geschapen hebben.

Maar bij iedere goede daad, die zij doen in zijn geest, komen zij hem vele duizenden dagreizen nader. Hij die een verachtelijken roover het leven schenkt en hij die zijn goud en goederen uitdeelt, is rijker dan de machtigste Kabyl in het schitterende paleis van koning Pirus.”

Ek haalde diep adem en zijn oogen hingen aan de lippen van den grijsaard. Hij begreep hem niet geheel, maar toen er sprake was van een ongelukkigen roover die om zijn leven smeekt in vrijheid te laten, ging er een warme vreugdegolf door zijn gemoed. In een kort oogenblik herleeft hij al de heerlijke uren, die hij gehad had, als hij een ongelukkigen roover de vrijheid schonk. Maar wat had deze groote vreugde te maken met de zon en de zingende horenschelp?

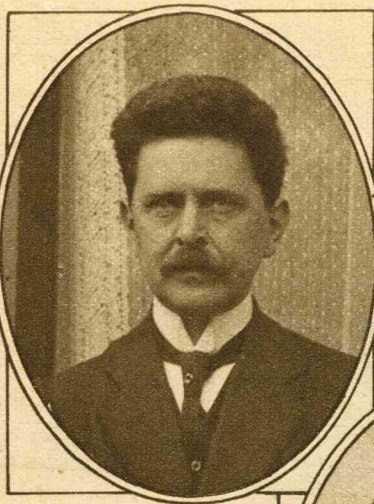
(Wordt vervolgd).

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

Z.K.H. Prins Hendrik op de Fancy-fair te Rijswijk.

Verleden week bezocht Z.K.H. Prins Hendrik de Fancy-fair te Rijswijk, welke aldaar in hôtél Leeuwendaal gehouden wordt ten behoeve van noodlijdend Rusland. Op onze foto ziet men Z.K.H. met den burgemeester van Rijswijk.

Hiernaast:

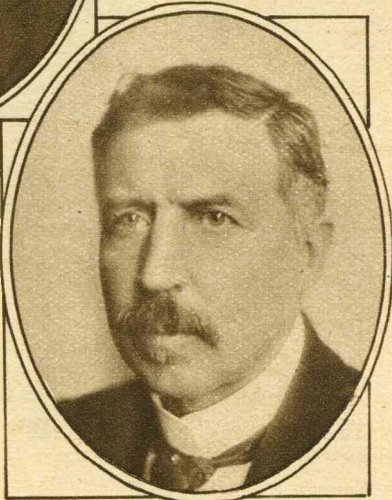
H. van Manen †.

De vorige week overleed op 42-jarigen leeftijd te Epe de heer H. van Manen, mededirecteur van de N.V. Stoomdrukkerij v/h A. Hooiberg aldaar. Zijn heengaan zal door velen diep worden betreurd; in tal van organisaties en colleges werkte hij krachtdadig mede ten algemeene nutte.

Hiernaast:

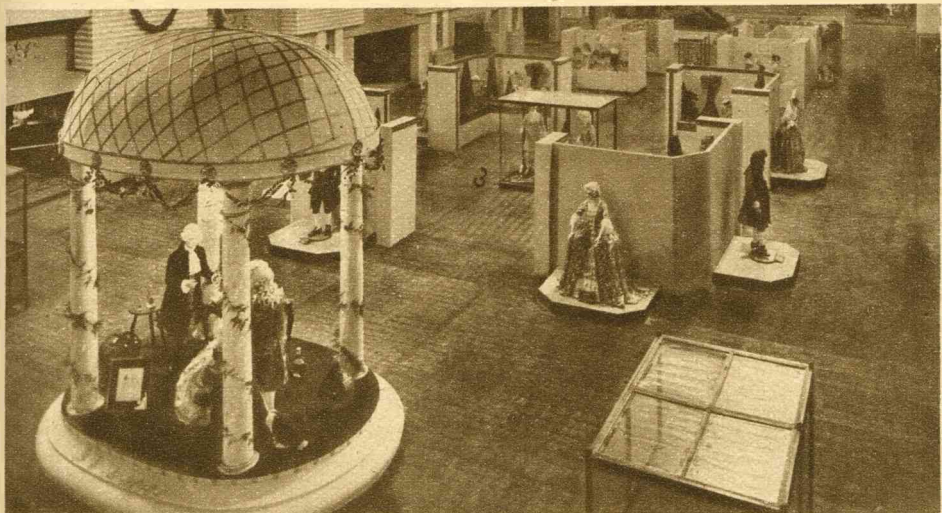
A. C. Burgdorffer,

de eminente directeur der gemeentewerken van Rotterdam, heeft tegen 1 Mei a.s. ontslag genomen. De heer Burgdorffer heeft in deze functie zeer veel voor Rotterdam gedaan.

Een origineele wedstrijd.

Te Berlijn werd ter gelegenheid van de Bockbierfeesten een originele wedstrijd gehouden. Het ging er n.l. om, welke dame de grootste kapspeld dragen kon. Onze foto geeft een der winnende dames met de speld, die haar den stijd deed winnen.

De I. T. H. I. K. A.

Verleden week is in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam een tentoonstelling geopend van Intérieurs, kapsels en kleederdrachten. Afgekort heet de tentoonstelling I. T. H. I. K. A. Onze foto geeft een overzicht der expositie in de groote zaal.

De Chocoladefabriek Sarotti te Berlijn afgebrand.

Den 20sten Januari is de bekende Chocoladefabriek Sarotti te Berlijn door brand geheel vernield. Het was de grootste brand, dien de Berlijnsche brandweer in jaren te bestrijden heeft gehad. De schade bedraagt honderden miljoenen Mark. Onze foto laat de verwoesting zien.

DE EXPEDITIE VAN „PANORAMA”

Het gebeurt herhaalde malen, dat wij van abonné's, die „Panorama" niet rechtstreeks van ons ontvangen, klachten krijgen, dat hun ons blad zoo laat — ons zelfs wel eens des Zaterdags pas — beorgd wordt. Wij betreuren de gelijke toestanden natuurlijk ten zeerste, maar zien geen kans er spoedig verandering in aan te brengen, omdat de schuld eraan niet bij ons ligt. Integendeel: door ons wordt alles gedaan, om de expeditie van „Panorama" zoo vlot en snel als maar mogelijk is te doen verlopen. —

De redactie sluit het nummer des Maandagsmiddags om twaalf uur af. Alle belangrijke foto's, tot op dat uur ontvangen, worden nog opgenomen. Wanneer dan de afdelingen Fotografie en Zetterij met hun werk gereed zijn, worden tekst en afbeeldingen, na eenige technische bewerkingen te hebben ondergaan, op de groote kopieën walsen van onze rotatiemachine geëetst, die dan des Dinsdagsmorgens vroeg begint te draaien en de exemplaren van „Panorama" bij duizenden per uur gevouwen aflevert. De afdeling expeditie zet niet minder spoed achter het werk, met het resultaat, dat des Dinsdagmiddags om twee uur reeds alle exemplaren, die door bemiddeling van den boekhandel geleverd moeten worden, verzonden zijn, waardoor het mogelijk is dat iedere abonné „Panorama" reeds des Woensdagsavonds in zijn bezit heeft.

De bezorging vanwege den boekhandel blijkt echter veel te wensen over te laten. Zooals gezegd: wij betreuren dit ten zeerste, temeer, daar wij van onzen kant al het mogelijke doen de actualiteit van ons blad ook door een uiterst snelle verzending zoo hoog mogelijk op te voeren.

Daarom kunnen wij abonné's, die herhaalde klachten over de bezorging hebben, niet anders aanraden dan zich rechtstreeks tot ons of onze agenten te wenden. Iedereen kan Panorama franco per post toegezonden krijgen, tegen f2.50 per kwartaal waardoor men verzekerd is, het steeds des Woensdags, uiterlijk des Donderdags, in zijn bezit hebben.

De vrachtauto van „Panorama", die de exemplaren voor den boekhandel bestemd, vervoert. Deze foto werd Dinsdagmiddag 17 Januari om half één genomen, toen de auto op het punt stond, de siechte weersgesteldheid trotseerend, met zijn enorme vracht, weg te rijden!

ADM. „PANORAMA"
Doezastraat, Leiden.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Het dienstbodenvraagstuk in de 17e eeuw

De actualiteit van het huidige dienstbodenvraagstuk wettigt zeker de onderstelling, dat er voor de dienstbode uit vroegeren tijd en hoe zij door haar meesteres behandeld werd, bij onze lezeressen interesse bestaat. De dienstmeisjes werden in de 17e en 18e eeuw gewoonlijk als leden van het gezin beschouwd, gingen met haar meesters en meesteres vertrouwelijk om, aten aan dezelfde tafel, namen deel aan de huiselijke feesten en dagelijksche godsdienstoefeningen, en mochten, wanneer zij oud of gebrekkig waren geworden in de woning van haar meesters blijven of worden opgenomen in een gesticht — op kosten van den patroon natuurlijk. De burgerstand beschouwde de gediensdige — als men er een had, want gewoonte was het geenszins — volkomen als gelijke, en tot ongeveer de helft van de 17e eeuw schijnt deze goede behandeling wel door hen te zijn gewaardeerd. Misbruik maken van vertrouwen of wangedrag kwamen tenminste zelden voor tot dien tijd. Daarna kwam er echter een kentering ten kwade. Het toenemende zedenbederf in de huisgezinnen zelve gaf daar echter grootendeels aanleiding toe, en zoo zien wij ook hier weer het spreekwoord bewaarheid: „z66 heer, z66 knecht”. In een klucht van het jaar 1693 lezen we dan ook: „Stelen is de dienstmeisjes haar dagelijks hanteeren, want van haar huur kunnen zij niet zoo kostelijk gekleed als juffers gaan. Maar 't spruyt al uyt dieven of ontucht”. En een utrechtsche schoolmeester was door al deze dienstbodenvergripen zoo ontsticht dat hij een boekje schreef, getiteld:

„Zeven Duyvelen, regeerende en vervoerende de heden-daegsche Dienstmaegden, ten afschrick voorgesteld, onder seven opschriften, als de Hoovaerdige Duyvel, de Diefachtige, de Ontuchtige, de Snap- en Achterklap-, de Boos-koppige, de Luye en Lekkere, en de Geveynsde Duyvel, ondermenght met aenmerkelycke geschiedenissen”, waarin hij trachtte aan te toonen, dat de dienstmaagden van zijn tijd zich de eeuwige verdoemenis op den hals haalden door hun goddeloos leven. Maar . . . om eerlijk te wezen moeten wij ook verhalen, dat een ander een werkje schreef, getiteld: „de Seven Engelen der Dienstmaagden, zijnde een beknopte en ware weerlegging van het boekje genaamd de Seven Duyvelen”, en waarin hij de dienstmaagden als zeven engelen voorstelde. n.l. de kuische, nederige, getrouwe,

DE NIEUWSTE PARIJSCH E WINTERMODE.

Een aardig mantelcostuum van donkere wollen stof, gegarneerd met strooken licht astrakan.

goedertieren, naarstige, verdraagzame, zwijgende, spaarzame en openhartige engel.

De conclusie, die wij uit dit „Pro” en „Contra” mogen trekken, zal dan ook wel zijn, dat er vroeger zoowel als tegenwoordig goede en slechte dienstmeisjes waren, al zijn beide specimen thans zeldzaam.

Recepten.

Appelballetjes.

Benodigd: 500 Gram moesappelen; 50 Gram amandelen; 50 Gram krenten; 50 Gram suiker; 250 Gram bloem; 3 à 4 eieren; 1½ à 2 dL. melk; geraspte citroenschil; wat boter en zout.

Bereiding: De appelen schillen en, na verwijdering van de klokhuizen, in kleine dobbelsteentjes snijden; de gepelde en fijngehakte amandelen, de gewasschen krenten, de geraspte citroenschil, de suiker, de eieren, de melk toevoegen, de bloem er door mengen en van alle ingrediënten tezamen een goed samenhangende massa kneden. Hiervan balletjes of langwerpige bakjes maken, deze in paneermeel wikkelen en in boter in een vuurvasten schotel in den oven gaar en bruin bakken of wel ze in kokend water met zout gaarkoken. In het laatste geval laat men het paneermeel achterwege en kan men er bij het opdienen gebruinde boter overheen gieten.

Aardappeltaart.

Benodigd: 500 gram gekookte aardappelen; 2 eieren; 100 gram suiker; 100 gram gestoomde olienoten; geraspte citroenschil of vanille.

Bereiding: De eierdooiers worden geroerd met de suiker en de citroenschil tot ze schuimig zijn, daarbij worden gevoegd de fijngemaakte aardappelen en de gepelde en gehakte olienoten. Dit mengsel wordt vlug door het stijfgeklopte eiwit geroerd in een geboterden en met paneermeel bestrooiden vorm, in een matig warmen oven gebakken (¾ à 1 uur).

Een Amerikaansche drank.

Hot milk punch. Breng 1 L. kokende melk met suiker op smaak en voeg er een stokje kaneel en wat citroenschil bij. Doe daarna ½ flesch cognac en evenveel rum bij de melk en dien den drank warm op.

VOOR DE JEUGD

DE MANTEL VAN DEN MAHARADJA!

(Slop).

„Es, jes. Very well! Will joe toonen het mij. O, splendid! Beautiful. Heel schoon!”

„Vindt u niet, mylord?” zei Speyer, terwijl hij den mantel om en om keerde.

„Jes! Ai koop the mantel of the Maharadja . . .”

„Van . . .”

„Jes, jes! But ai will see the mantel on the persoon! Will joe toon het mij, mister Speyer.

„Ik begrijp u niet. Wat bedoelt u, mylord?”

„Will joe port on, aandoen, the mantel?”

„O zeker, mylord!”

En onze koopman trok den mantel aan, deed de zijden sjerp om, gespte het kromme zwaard aan en zette den tulband op. Hij bekeek zich in den spiegel en lachte toen hij zich daar gekleed zag als een indisch vorst.

De Amerikaan scheen spakeloos van verwondering.

„Oh, joe are like, precies e groot radjah!”

„Nietwaar, mylord?” riep Mozes gevlisd uit. „Iedereen zegt dat ik het type heb van een Hindoe!”

„O jes! Maak e paar of staps! Eh . . . Loop eens, jes. Nou turn round! Omkeeren! Laat see mij joer back, joer . . . rug! Nou loo-oo-pen, loopen! Verder! Ja so! . . .”

En opeens, terwijl de eersame koopman met zijn rug naar den bezoeker door zijn winkel wandelde, greep de Amerikaan met een handigen greep al de kostbaarheden bijeen en sloop den winkel uit.

Mozes, verwonderd over de stilte, keek om en zag dat de klant verdwenen was en . . . de juweelen ook.”

„O die schurk van een Amerikaan,” riep de bedrogen koopman uit, en vergetende dat hij zoo zonderling was uitgedost, vloog hij de straat op den dief achterna en gevolgd door zijn hond.

„Turk, Turk! Pak hem! Pak hem!”

De dief, die zich achte volgd zag, begon nu ook te schreeuwen. „Help, een gak! Een gak!”

Zij grepen Mozes beet bij de panden van den mantel van den grooten Maharadja.

En de mensen, die den zonderling gekleeden man zagen, met een gelaat rood van woede en met uitpuilende

oogen, die maar schreeuwde: „Turk, Turk, pak hem!” geloofden werkelijk dat de man gek geworden was.

Zij grepen Mozes beet bij de panden van den mantel van den grooten Maharadja en hielden hem tegen juist op het oogenblik dat de dief in een zijstraat verdween.

Speyer sloeg, schopte en schold en worstelde om los te komen, terwijl zijn oogen woest door zijn hoofd rolden en het schuim hem op den mond stond.

„Maar wat zie ik,” riep een buurman, „'t is Mozes! De arme kerel heeft zeker een zonne-steek gekregen!”

„Jullie bent allen gek!” barstte eindelijk Mozes los. „Zie je dan niet dat ik dien dief, dien bandiet, Janus Plug, achterna zit!”

„Wat. Janus Plug?”

„Ja!”

Opeens lieten alle omstanders Mozes los en stormden naar het straatje dat de dief ingeloopt was. Ongelukkig voor dezen was het een slop. Dat doodliep en toen hij het bemerkte en omkeerde, zag hij den ingang van het slop versperd door een groote menigte. De dief was echter gewapend. In iederen hand een revolver sloop hij op het verzamelde volk af, dat reeds angstig achteruit week en op den loop wilde gaan. Doch op dit oogenblik gebeurde er iets bijzonders. . . . De dief werd van achteren beetgegrepen, hij viel en zijn beide revolvers gingen af in de lucht. Het was Turk die den bandiet nog net op tijd in zijn broek gebeten en op den grond gesleurd had. Zijn baas kwam den trouwen hond te hulp, hij sprong op den dief af en deze was gevangen. Spoedig was hij gebonden met de sjerp van den Maharadja en naar het politiebureau gebracht.

Mozes Speyer kreeg de gestolen juweelen terug en bovendien vijfduizend gulden belooning, die waren uitgelooft voor dengene, die den beruchten oplichter gevangen nam.

Ons Babbelhoekje.

P. Schoen. — Het doet mij genoegen, dat je ook aan ons Babbelhoekje wilt meedoen. Hoe dat gaat? Wel, heel eenvoudig. Je begint met mij te vertellen hoe je voornaam is, en als je verder mij wat te vragen of te vertellen hebt, dan klop je maar eens bij mij aan.

OOM TOM.

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

6)

De gedachte alleen al, dat ik een praatje over het weer met haar beginnen zou, of iets dergelijks, lijkt me belachelijk en onwaardig. Ik groet haar wel als ik haar voorbijga, maar dat is alles. Ze beantwoordt mijn groet zeer gereserveerd en met een afwezigen blik als zag ze mij nauwelijks. Er is geen hooghartigheid in de wijze waarop ze dat doet, maar er blijkt mij toch ook duidelijk uit, dat zij niets van mijn gevoelens te haren opzichte vermoedt en ze nog veel minder deelt. Haar kamenier is als haar schaduw, ze verlaat haar nooit, en ik vraag me af of ik onder die omstandigheden wel ooit den diepen afgrond zal kunnen overbruggen die zich zoo klaarblijkelijk tusschen ons bevindt. Maar toch — ik geloof vast en zeker dat het lot iets met haar en mij in den zin heeft.

Ik hoorde Pauline haar oude gezelschapsjuffrouw Teresa noemen. Ach, wat krijg ik het land aan Teresa! Ze laat haar meesteres geen seconde alleen, en wanneer ik Pauline maar aankijk, zet ze oogen op als een getergde kat. Maar ik heb geduld. Mijn kans zal wel komen.

En de kans kwam werkelijk.

Op een avond hoorde ik op de trap een val, een gerinkel van porselein en een kreet van schrik. Ik snelde mijn kamer uit en vond Teresa liggen tusschen de ruïnes van een theeservies, kreunend van pijn.

Ik deed mijn best niet te juichen van vreugde en haastte me Teresa te hulp te komen op de tederste wijze waartoe alleen onbaatzuchtige naastenliefde in staat was. Toen ik haar trachtte te doen opstaan, viel ze weer neer en zei dat ze „een foet keproke” had.

Dadelijk stal ik haar hart door met mijn beste italiaansch aan haar onervarenheid in onze taal tegemoet te komen. Het bleek ten slotte dat ze haar rechterknie gewond had, en zonder haar vergunning te vragen nam ik haar in mijn armen en droeg haar de trap op.

Pauline stond boven en keek over de leuning toe. Haar groote zwarte oogen waren wijd geopend en haar houding sprak van angst en schrik. Ik legde haar met enkele woorden uit wat er gebeurd was en bracht toen Teresa naar haar kamer, waar ik haar op haar bed legde. Er werd om een dokter gestuurd, en toen ik Pauline geruststelde, dankte ze mij met enkele woorden, maar op een afwezige manier en als het ware of ze me niet zag. Haar blikken ontmoetten wel de mijne, maar het leek of ze daarvan onbewust was. Weer was ik, nu ik zoo vlak tegenover haar stond, getroffen door haar schoonheid, maar welk een vreemde tegenstelling vormde die met haar onaandoenlijkheid!

Ze reikte me de hand — een kleine, welgevormde hand — maar als levenloos lag die een seconde in de mijne. Ik weerstond den drang een kus erop te drukken, en daar niets in haar houding mij aanmoedigde nog te blijven, ging ik heen.

Het resultaat was niet groot, maar toch: er was een begin gemaakt, we waren niet langer vreemden voor elkaar.

Teresa bleek inderdaad licht haar knie gekneusd te hebben en moest eenige dagen het bed houden. Ik hoopte, dat Pauline nu alléén zou uitgaan, maar ik werd daarin teleurgesteld. Een paar maal ontmoette ik haar op de trap, en dan vroeg ik hoe het met de patiënte ging, maar ze was zoo schuw, dat het gesprek dadelijk uitstierf en ikzelf er verlegen door werd.

Eindelijk zag ik haar op een ochtend zonder geleide het huis verlaten. Ik greep mijn hoed en zorgde dat ik voor hetzelfde winkelraam naar een bonten mantel ging staan kijken, die ook haar bewondering scheen te hebben opgewekt. Toen groette ik en vroeg: „denkt u gauw weer naar Italië te gaan, juffrouw Waring, of blijft u van den winter hier?”

Ze keek me aan met een blik die uitdrukte dat ze me niet begreep.

„Ik zag u in Turijn met uw kamenier, in de San Giovanni,” vervolgde ik.

„O — ja, we gingen dikwijls die kerk binnen.”

Ik bleef nog enkele minuten staan, maar op al wat ik zei werden haar antwoorden steeds vager, en het leek wel of niets ter wereld haar belangstelling

kon gaande maken. Eindelijk moest ik ter wille van de wellevendheid wel heengaan.

Wat moest ik toch van haar handelwijze denken? Haar wijze van doen was allerliefst en eenvoudig; ze vertoonde geen spoor van coquetterie of trotschheid, een jong en aanbiddelijk kind was ze — maar ze scheen in een andere wereld te leven, waar de geluiden van het dagelijksch bestaan harer medemenschen niet vermochten door te dringen.

Een gemakkelijke bijkomstigheid was, dat ik Teresa boven aan haar slaapkamer raam zag verschijnen, met een witte muts op; ze bespioneerde ons blijkbaar. Dit weerhield me niet nog eenige malen een gesprek met Pauline aan te knopen, maar iederen keer zag ik de booze oogen van Teresa aan het venster, en toen ze weer een beetje loopen kon, kwam ze zelfs aan de buitendeur staan loeren.

Korten tijd daarna hoorde ik van het personeel toevallig, dat juffrouw Waring's kamers vrij kwamen. Ze ging heen. Ik schrok ervan. Dat was een zet van Teresa!

Hoe men in New York de gevels der huizen reinigt.

Teneinde de gevels der huizen te New York te reinigen, spuiten werklieden er met zulk een kracht zand tegenaan, dat alle onreinheid, welke aan de oppervlakte zit, er vanaf geschuurd wordt. Onze foto toont een gebouw, dat aan een dergelijk reinigingsproces onderworpen wordt. Men vergelijke het gereinigde met het ongereinigde deel van den gevel.

Ik begreep dat die oude heks mijn geslagen vijand was, en daarom besloot ik haar rechtsstreeks aan te vallen. Ik begon met haar in de gang staande te houden en te vragen of ze weer heelemaal beter was, maar ze luisterde nauwelijks naar me. Toen op een avond, deed ik mijn kamerdeur wijd open, juist toen ze uit de keuken kwam en ging ik haar in den weg staan.

„Signora Teresa,” zei ik met zwierige beleefdheid in het Italiaansch, terwijl ik een diepe buiging maakte, „zou het u behagen een oogenblik in mijn kamer te komen? Ik wilde u graag spreken.”

Ze keek een oogenblik argwanend om zich heen, maar ging toen naar binnen. Ik schoof een stoel voor haar bij, nadat ik de deur gesloten had.

„Is uw arme knie weer geheel beter?” vroeg ik.

„O ja, heelemaal,” zei ze laconiek.

Ik schonk haar een kopje thee in.

„En maakt de signorina het goed? Ik heb haar vandaag niet gezien.”

„Ze maakt het best,” zei Teresa.

„Ik wilde u over haar spreken, dat hebt u misschien al begrepen.”

„Dat begreep ik dadelijk,” zei Teresa met een bozen oogopslag.

„Natuurlijk,” ging ik voort. „Uw waakzame blik heeft al gezien, wat ik trouwens niet verbergen wil: ik heb signorina Pauline lief.”

„Zij is niet iemand om lief te hebben,” zei Teresa raadselachtig.

„Iemand die zoo jong, zoo lief en zoo mooi is?” vroeg ik verbaasd, „Ik houd van haar en ik wil met haar trouwen.”

„Zij is niet iemand met wie men trouwt,” orakelde Teresa weer.

„Toch wil ik het,” vervolgde ik, „en ik kan het ook. Ik heb een goeden naam, ik ben onafhankelijk en bezit een vrij aanzienlijk fortuin.”

Teresa keek me aan als wilde ze vragen of daarvan niet iets voor haar kon afvallen. Ze kwam er bepaald van onder den indruk.

„En zeg me nu eens waarom ik niet met haar trouwen zou? Noem me haar familie, opdat ik me daarmee in verbinding stellen kan. Ik wil eerlijk en openlijk te werk gaan.”

„De Signorina is niet iemand met wie men trouwt,” herhaalde Teresa hardnekkig.

Dit was alles wat ik uit haar kon krijgen. Van Pauline's vrienden of verwanten scheen ze me niets te kunnen vertellen.

Ja — wat nu? Ik waagde een poging, die een smadelijke afwijzing ten gevolge had kunnen hebben, maar ik wilde geen middel onbepoofd laten. Ik haalde een bankbiljet van driehonderd gulden te voorschijn en zei: „ik vraag uw diensten niet kosteloos, signora. Het spreekt vanzelf, dat ik niet zoo onbescheiden wil zijn u moeite te veroorzaken zonder u daarvoor uw rechtmatige schadeloosstelling toe te kennen. Zie hier een tegemoetkoming in uw kosten. Wanneer ik met juffrouw Waring getrouwd ben, reken ik nader met u af.”

Teresa's vingers trilden. Ze stond op.

„Ik kan dat niet doen,” zei ze. „Ik heb beloofd, dat... Neen, ik mag het niet.”

Zwijgend legde ik een biljet van honderd gulden bij het andere. Teresa's oogen werden er magnetisch door aangetrokken.

„Ik durf heusch niet,” aarzelde ze, „maar...”

„Maar wat?” vroeg ik gretig.

„Ik zou aan il dottore kunnen schrijven...”

„Il dottore? Welke dokter? Geef me zijn adres en ik zal naar hem toegaan.”

„Neen, neen!” riep ze angstig. „Ik zal hem wel schrijven.”

„Dadelijk dan!” drong ik aan en stopte haar de biljetten in de hand.

Ze borg ze haastig tusschen haar blouse en ging naar de deur.

„Teresa,” zei ik nog, „zeg me wat ge er van denkt — zou de signora iets... iets om me geven?”

Ze haalde de schouders op. „Hoe kan ik dat weten... Maar ik zeg u nog eens, dat ze voor een huwelijk niet in aanmerking komt.”

Toen ze weg was, moest ik om het zonderlinge van het geval lachen, hoe ernstig ik het ook opnam. Wat bedoelde die oude tooverheks toch? Een vrouw als Pauline, die iedere man op het eerste gezicht moest liefhebben, zou niet voor liefde of huwelijk in aanmerking komen? Het klonk al heel vreemd. Tenzij — en er viel me iets in: ja, tenzij Pauline, die ik in de San Giovanni neergeknield had gezien, voornemens was in een klooster te gaan. Dat zou de eenige oplossing van het raadsel zijn.

Ik nam me voor, Teresa hierover nader uit te hooren. Er was in elk geval reeds veel gewonnen; Teresa was vatbaar gebleken voor mijn argumenten en zou wel belust zijn op de andere helft ervan. Morgen zouden we verder zien.

Maar den volgenden dag werd het tien, elf, twaalf uur, zonder dat ik iets van de beide vrouwen bemerkte, en het klonk me als een donderslag in de ooren, toen het meisje, dat me bediende, terloops vertelde dat de dames vertrokken waren.

Zoo snel en zoo vroeg op den dag? Ik trachtte te weten te komen waar ze heen gegaan waren; ik maakte de eigenares van het pension wijs, dat ik Pauline een boek beloofd en dus haar adres noodig had; maar niemand kon me omtrent haar verblijfplaats de minste inlichting geven.

Het was een leelijke streep door mijn rekening. Dagen gingen voorbij; ik dwaalde in alle richtingen door de stad, maar alles bleef omtrent het verdwenen tweetal in het duister gehuld. Zou Teresa iets van zich laten hooren? Ik rekende erop; ik hoopte 't tenminste. Maar ach — dit begreep ik wel: Pauline beantwoordde mijn gevoelens niet, anders zou ze mij zeker niet zonder eenig teeken alleen gelaten hebben.

Ik dacht erover mijn eigen woning weer op te zoeken, maar het viel mij tijdig in dat Teresa dan vergeefs naar mij zou zoeken, en zoo verlengde ik mijn huur maar weer voor een maand. Ik kon ook nog niet goed de plek verlaten, die zoo nauw met de herinnering aan Pauline verbonden was.

Veertien dagen gingen voorbij en ik begon moedeloos te worden, ja alle hoop op te geven.

Toen kwam er op een ochtend een brief, in sierlijk italiaansch geschreven, en ondertekend: Manuel Ceneri. De schrijver kondigde mij aan, dat hij de eer zou hebben mij dienzelfden dag des middags te drie uur te bezoeken.

Ik liep opgewonden de kamer op en neer met den brief in de hand. Natuurlijk hield hij verband met Pauline! Teresa had dus haar woord gehouden. Met stijgend ongeduld wachtte ik tot de uren omgekropen waren en de klok eindelijk op drie stond.

(Wordt vervolgd.)

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

WIT IJZEREN LEDIKANTEN
90 x 190
met matras fl. 19,50

VOOR

Grapjes.

„Mes goed, mijnheer?“ vroeg de barbier.
„Ik wist niet eens, dat je al aan het scheren was?“ zei het slachtoffer.
„Prachtig, mijnheer,“ zei de barbier gevlend.
Maar het slachtoffer vervolgde:
„Ik dacht dat je mij met schuurpapier bewerkte.“

„Hoor eens kellner, is dit nu een omelet of een pannenkoek?“
„Kan u dat niet proeven, mijnheer?“
„Nee, dat kan ik niet.“
„Nou,“ zei de kellner, „wat doet het er dan eigenlijk toe?“

EEN AANMOEDIGING.

Zorgvuldig had hij tijd, plaats en gelegenheid voor zijn aanzoek gekozen — maar alles te vergeefs! John werd afgewezen!

Langzaam stond hij op uit de knielende houding, die hij als zijnde de meest-geschikte tot het doen van een huwelijksvoorstel aan een eenigszins geëxalteerd meisje, had aangenomen. Eenigszins verwijtend keek hij Juffrouw Clementia Goudoog aan, die, onbewogen door zijn emotie, zichzelf na de scène gemakkelijk, als een spinnende poes die slapen gaat, in de easy-chair schikte.

„Dus ik moet dit wel voor je laatste woord houden?“ zei hij ten laatste.

Juffrouw Goudoog knikte even, als een bloem die nauwelijks door den wind bewogen wordt.

„Heel goed, juffrouw! Ik kan er niets aan veranderen, dat u mij afwijst! Maar al zal die ontnuchtering als een knagende worm ook mijn hart verteren — ik zal niet doodgaan. Nee — ik wil niet sterven. Ik wil de groote wereld ingaan — ik wil vechten — ik wil winnen! Mijn naam zal op de lippen van iedereen zweven — mijn rijkdommen zullen de afgunst...“

Juffrouw Goudoog sloeg haar oogen op en zei: „Het spijt mij, dat ik je in de rede val, maar als je al die dingen gedaan hebt, zou ik niet inzien waarom je niet nog eens je aanzoek herhalen zou.“

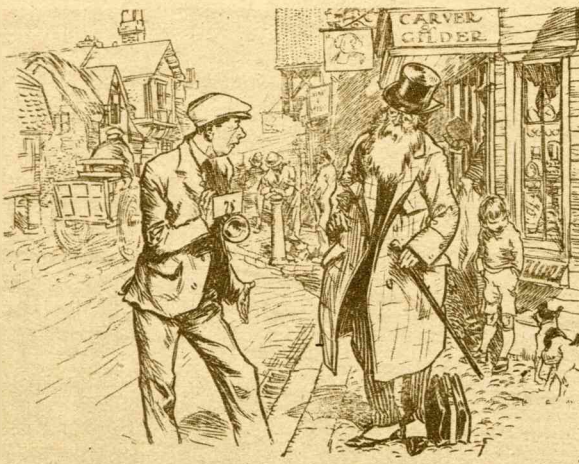
Toen ging John heen — afgewezen en ontmoedigd.

Allerlei Wetenswaardigs.

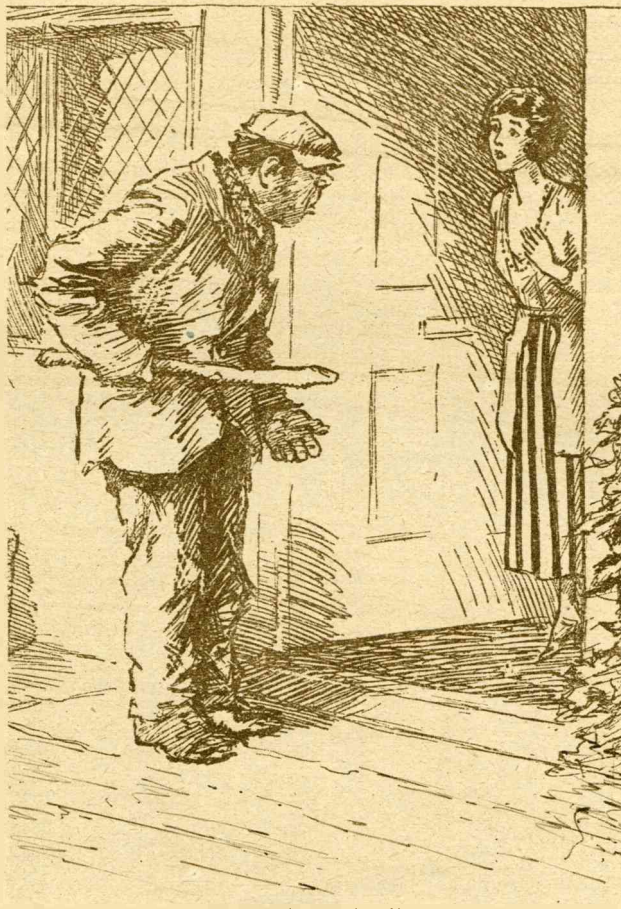
HET PHONETISCH SCHRIFT IN CHINA.

Zooals onze lezers weten bestaat de Chineesche taal uit ongeveer 40.000 teekens en karakters. Daardoor is deze taal zoo moeilijk te leeren, dat men wel tien jaren noodig heeft om haar te kunnen lezen. Van de millioen bewoners van het Hemelsche Rijk verstaan dan ook slechts 10% die kunst. Thans zal dit anders worden, want China krijgt nu een nationale phonetische taal, waarin de 40000 teekens zullen worden teruggebracht tot 60, waardoor ook het leeren lezen slechts een kwestie van enkele maanden zal worden.

De Chineesche spreektaal is een-lettergrepig, lidwoorden, geslacht, verbuiging of vervoeging ontbreken. De toonhoogte waarmee een woord of lettergreep wordt uitgesproken, bepaalt de betekenis van een woord. Zoo beteekent ma, al naar de toonhoogte van uitspraak: moeder, kaal, paard, vervloeken, uitgeven. Aanvankelijk was het Chineesche schrift beeldend: een cirkel met een puntje erin beteekent zon; een mond gevolgd door een hond beteekende blaffen; het naast elkander plaatsen van vrouw-vrouw beduidde twisten(!), vrouw-vrouw-vrouw was listen, streken, enz. (Deze combinatie getuigt, evenals de voorgaande, van weinig hoffelijkheid voor de vrouw).

Vriendelijke oude heer (een kwartje gevend): „Hier, jongen, hier heb je een kwartje. koop daar maareen boterham voor.“
Cornettist: „O ik speel niet voor geld! Mijn vrouw wil alleen niet hebben dat ik thuis oefen.“

Bedelaar: „Heeft u geen kleinigheidje voor een armen man, wiens vrouw zonder werk is?“

Langzamerhand hebben de karakters zich echter gewijzigd, zoodat het huidige Chineesche schrift met het oorspronkelijke weinig overeenkomst meer heeft.

ENGELANDS GEHEIMZINNIG MONUMENT.

Het meest bewonderenswaardige monument der wereld is de groote cirkel van reusachtige steenen, die men Stonehenge noemt. Niemand kan vertellen hoe zij op hun huidige plaats gebracht zijn of wie dit gedaan heeft.

Alles wat wij weten is dat de bouwlieden de vroegere bewoners van Engeland zijn geweest en dat Stonehenge een tempel was. Het feit, dat het een tempel was heeft ons in staat gesteld den datum uit te vinden waarop hij gebouwd is.

De bouwlieden van Stonehenge waren zon-aanbidders en zij bouwden hun tempel zóó dat als de zon op 24 Juni opging, haar stralen direct op het groote altaar in het midden van den cirkel vielen. Daar de aarde niet precies regelmatig om haar as draait maar eenigszins waggelt, als een tol die bijna omvalt, verandert de positie van de zon ten opzichte der aarde op 24 Juni altijd eenigszins.

De opgaande zon schijnt op 24 Juni thans niet recht op het groote altaar. Wij kennen de afwijking van de aard-schommeling en wij kunnen het verschil tusschen de tegenwoordige lijn der zonnestralen en de oude lijn meten. Dit stelt ons in staat uit te rekenen dat Stonehenge ongeveer negentienhonderd jaar vóór Christus of drieduizendacht-honderd jaar geleden gebouwd is.

HOLBEIN EN DE LORD.

De beroemde schilder Hans Holbein werd door den Engelschen koning naar Londen ontboden. Daar bleef hij werkzaam alleen voor Hendrik VIII en niemand mocht in dien tijd door hem geschilderd worden. Een lord wilde 't atelier van Holbein zien, maar de bedienden weigerden hem beslist toegang. Er ontstond, zooals men vertelt, een heftige woordenstrijd en brutaalweg drong de lord door 'n zijkamer in het atelier door. Dat maakte Holbein zóó nijdig, dat hij den edelen lord bij z'n kraag pakte, hem eerst uit 't atelier en toen van de trappen smeed.

Voordat de lord z'n armen en beenen bij elkaar gezocht had, vroeg Holbein gehoor bij den koning, beklagde zich over 't optreden van den lord en vroeg z'n bescherming. Een uur daarna verscheen de lord en eischte 't hoofd van den onbeschaamden schilder. Hendrik verbood den lord om Holbein op eenige manier te hinderen.

— Dan zal ik hem zelf dooden! riep de lord.

— Als je leven je lief is, dan laat je Holbein met rust, zoo waarschuwde de koning.

— Maar, Uwe Majesteit, stelt u dien man op één lijn met mij? U vergeet, wat een verschil in stand....

— Dwaasheid! riep Hendrik VIII. Uit zeven boeren kirkels maak ik zeven lords, maar uit zeven lords zooals u nog niet eens één enkelen Holbein!

EEN SCHAT VAN 12.000.000 GULDEN GEVONDEN.

Bij Cuxhaven in Duitschland is onlangs een groote schat opgegraven. Hij vertegenwoordigt een waarde van 12.000.000 gulden en is de grootste schat, die ooit ontdekt is. Hij was

IEDEREEN

begraven door den befaamden zeeroover Stoertebecker. Sinds 1390 heeft men er naar gezocht.

Volgens de duitsche wet moeten de vindsters tien percent van de waarde aan den staat afstaan. Naar men zegt, moeten er in de omgeving van Cuxhaven nog meer schatten begraven zijn.

Stoertebecker was de grootste zeeroover van de veertiende eeuw. Hij was de schrik van de Noordzee. Tenslotte werd hij gevangen genomen en te Hamburg opgehangen.

Hoeveel is een milliard? Heel wat natuurlijk, hetgeen door het volgende duidelijk geïllustreerd wordt.

Een milliard in bankbiljetten van duizend gulden zou een bibliotheek vormen van twee duizend deelen van elk 500 bladzijden. In zilver zou een milliard vijf millioen K.G. wegen. En in 1902 was er een milliard minuten verlopen sinds Christus' dood.

De directeur van het postkantoor te Minneapolis te Amerika, heeft in de sorteerders-zaal een grammofon laten zetten, en de sorteerders werken nu, begeleid door muziek.

De hersens van een mensch bereiken hun maximum gewicht op twintigjarigen leeftijd.

Een kuiken met vier pooten en twee harten werd onlangs te Reading tentoongesteld.

De oudste dans, die in een balzaal werd uitgevoerd is de quadrille. In 1815 werd zij voor het eerst uitgevoerd.

In Frankrijk wordt op 't oogenblik tweemaal zooveel gerookt als vóór den oorlog.

In Italië houden de voertuigen in groote steden links, maar in de kleinere rechts.

Men zegt dat het gewicht der menschelijke hersens in de eerste negen maanden van zijn leven verdubbelen en verdriedvoudigen eer hij drie jaar is.

Gulden Woorden.

Lijden versterkt den mensch en verheldert zijn inzicht; weshalve zij, die veel geleden hebben, de verstandigsten plagen te zijn.

Tauler.

Een groot gemoed is een onoverwinnelijke kracht der zielen, om groote dingen te doen of te lijden.

Coornhert.

Acht nooit gewin wat u ten slotte schaadt,
Maar zegen elk verlies dat blijvend voordeel baart.

Men wenscht het loon der deugd, doch mijdt haarzelve;
Men vreest de vrucht van 't kwaad en — pleegt het steeds!
Subhashitarnava.

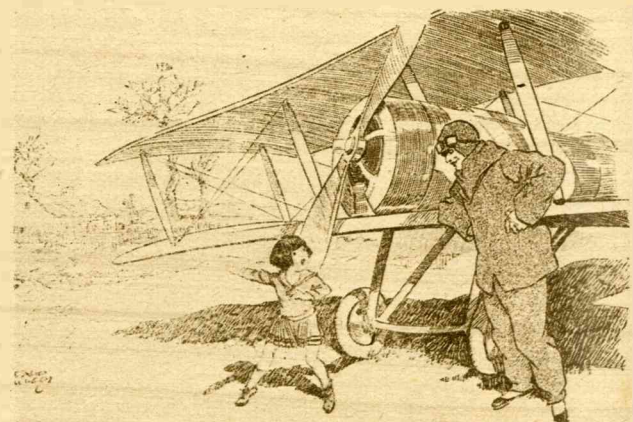
Leeren zonder nadenken is verloren moeite; nadenken zonder leeren is gevaarlijk.

Kong-fu-tse.

Lachen is als zonneschijn:
Het verguldt den ganschen dag;
Het zet de hoogtes des levens in 'n blij licht
en drijft de sombere wolken weg.

De vrouw werd gevormd uit een kromme rib; als gij haar tracht te buigen, zal zij breken; als gij haar aan haar lot overlaat, zal zij meer en meer krom worden: behandel haar dus met teederheid.

Arabische wijsheid.

Kleine Mientje: „Toe mijnheer, mijn kanarie is weggevlogen, ga hem even vangen met je vliegmachine!“